Přitažlivost mafie!

Kolumbijský BORDEL

MON COUCOU

KOLUMBIJSKÝ BORDEL

Mon CouCou

Realita je drsná a nebezpečí číhá všude…

VAROVÁNÍ!

Mafiánské prvky zakomponované do celé série se běžně praktikují. Cílem díla je prozřít. Postupně odhalíte násilí, různé zvrácenosti, moderní prvky gangsterů a mnoho dalšího.

Pozor – tato kniha není pro slabé povahy!
Obsahuje silné, pobuřující i nechutné části.

Celý příběh je smyšlený.
S mafií se nezahrává…

Vita mancipio nulli datur, omnibus usu.
Nikomu se nedává život do vlastnictví,
ale jen do užívání.
Latinské přísloví

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 32. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Mon CouCou
Obálka © JPolc
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-20-5 (PDF)
ISBN 978-80-88652-21-2 (epub)
ISBN 978-80-88652-22-9 (mobi)

Autorka se vzdává svého honoráře na dobrou věc. Vybrala dvě patronky – obě jménem Tereza.

Koupí knihy tak přispějete na vybrané dětské domovy v České republice a pomůžete vybudovat útulek pro opuštěná zvířata.

Více informací najdete v přiloženém QR kódu:

@Nadace_Terezy_Maxove

Protože Tereza je patronkou dětských domovů v České republice. A zvolila jsem tuto cestu, protože JEHO sourozenci nejsou právně volné…

@Zlomatka_v_Italii

Protože sama, jako jedinec, tento anděl rozjíždí útulek pro zatoulaná zvířata. Občané ČR milují zvířata, patříme na špičku mezi chovatele. Podporujeme útulky. Tak proč toto nenaučit i v jiných státech. A Tereza dokazuje, že změnit můžeme svět i sami…

Věnováno všem čtenářům,
i těm, které mám ráda…

Anotace Kolumbijský Bordel

Člověk si nevybere, kde a za jakých podmínek se narodí. Ještě nezletilá jsem žila i s mými sourozenci v bídě a v takových podmínkách, že bych asi na místě své matky jednala stejně. Možná, že díky chudobě klesne člověk tak hluboko, až se odváží i k obchodu s lidmi.

Do pekla je cesta přímá.
Prodali mě do Kolumbijského Bordelu.
SODOMA GOMORA na zemi.

Netušila jsem, co mě čeká, a i kdybych to věděla, na toto se připravit nedá. Buď se vzdám, nebo uvěřím v lepší zítřky.

Udělali ze mě děvku. Změnili mě. Na nic nepotřebovali můj souhlas. Jsem jen zboží, nic víc. Probuzená v jiném těle – odraz v zrcadle jsem rozpoznat nedokázala. Moje tělo mi nepatřilo. Manipulace mě donutila přijmout roli nejstaršího řemesla. Může být ještě hůř?

Mafiánské prostředí z nejhoršího úhlu vůbec.

Stala jsem se obětí pro objetí. Opravdu neexistuje ještě jiná cesta? Teď nebo nikdy. Mafie, prostituce, drogy. Ale i zakázaná láska, touha a šílenství. Nebezpečí i napětí. Co všechno křehká žena vydrží, a kde je strop?

Díl 1.3 ze série „Přitažlivost mafie!“, tentokrát s vykřičníkem ! (1 – protože nenavazuje sérii s otazníkem, 3 – mafie je stejná), ze strany oběti právě začíná…

Playlist

Shakira - She Wolf
Tave Lo - Bordeline
SeasonalMantis - The Godfather Theme Song
Sex, drugs, etc.-Beach Weather
Desire-Meg Myers
2WEI - Toxic
Billie Eilish - NDA
Sam Tinnesz - Play with Fire
Amy Winehouse - Back to Black
Erich Lee Gravity remix - Unsteady
José Feliciano - El Tango de Roxanne
Madonna - Erotica
Destiny's Child- Survivor
N. Kidman, Ewan McGregor - Come what may
Imagine Dragons - Believer
JVLA - Mafia (Remix)
Natalia Oreiro - Me Mureo de Amor
Robbie Williams - Angels
Vobeŕ-Lích Šel - BORDEL

PROLOG

Přes překážky ke hvězdám!
Per aspera ad astra.
Latinské přísloví

CÉLINE

Dostala jsem rozmarný nápad najít si svědky z ulice. První dva pokusy se nezdařily. Ještě teď jsme měli s Cortadem husinu z toho páru ve vlaku. Nevzdala jsem se a vydala se ven, ve svatebních šatech.

Do třetice všeho dobrého.

Porozhlédla jsem se a před vchodem zahlédla mladý pár. Od pohledu se moc neznali. Možná se zrovna seznámili. Energie, podle kterých jsem slušně odhadovala lidi kolem sebe a rozhodovala se podle nich, mně napomohla i dnes. Z obou zářily pohodové aury, i když jsem cítila, že měli za sebou těžké momenty.

Líbili se mi.

Přišla jsem za nimi, Cortado mě následoval.

„Dobrý večer, neruším?“

„Kdepak, nevěsty nosí štěstí, neříká se to? Třeba je mé štěstí teď a tady,“ odpověděl mladík.

„Děkuji, jsem Céline a toto je můj budoucí muž Cortado. Nemáte chuť nám ještě dnes naši svatbu odsvědčit? Mám ráda spontánní akce...“ začala jsem opatrně a zasvětila je trošku do situace.

„Tak jo, jsem Veronika,“ mukla tmavovlasá exotická dívka.

„Jdeme do toho, jsem Orze,“ potvrdil mladík.

„Super, máme svědky,“ zazubil se Cortado radostí a všichni jsme se vydali k helikoptéře. Spolu se dvěma muži z ochranky, kteří patřili k posádce.

Cestou se zvědavě vyptávali na akci a mě ani nenapadlo se zeptat, co tady dělali a jestli jsme nerušili. Našli jsme konečně svědky, tak jsem se na chvilku rozhodla být sobecká.

„Takže ty ses vážně vzdala celé výhry a věnovala ji na charitu? Nemluví se tady teď o nikom jiném," obdivně se se mnou bavila Veronica, když došla řeč na kasino a rozbití banku.

„Já už přece vyhrála muže svých snů," přitulila jsem se ke Cortadovi. „A co vy dva, patříte k sobě?" koukla jsem na Orzeho, který na Veronice mohl oči nechat.

„Rádi bychom," zazubil se Orze. Velmi dobře stavěný, dokonale upravený a opálený. Musel se ženám hodně líbit.

„Já už svoji lásku prožila," vyslovila se hodně smutně Veronica, když nastoupila do kabiny. Sedla rovnou k okénku. Nemohli jsme si nevšimnout jejího žalu, protože ty její oči…

„Kam vůbec letíme?" zajímala jsem se, ale Cortado docela mlžil.

„Chtěl jsem, aby to pro tebe bylo dokonalé", hlesl, pyšně přistoupil a pilot nastartoval motory. My jsme si nasadili sluchátka, abychom mohli dál mezi sebou komunikovat. Cortado seděl vedle mě. Temná noc z nebes jen rozsvítila nekonečno hvězd. Romantické atmosféře dominoval načervenalý měsíc.

Nenápadně jsem mu dala ruku do klína a maskovala svatební kyticí jeho problém po mé nenápadné provokaci. Nemohl mi nic říct. Ani pošeptat. Mikrofon by nás zradil.

„Cél," zasténal po dalším mém náznaku a naši svědci zpozorněli.

„Jen se už nemůže dočkat, až bude v chomoutu," zachránila jsem situaci.

Orze se nenápadně snažil Veronicu sbalit. Šel na to moc pěkně, ale cítila jsem z ní, že se nějak zablokovala. Musela si zažít něco hrozného, snad jsme měly více společného, než by nás obě napadlo.

Její růžová aura znamenala citlivost, jemnost, sentimentalitu, ale i marnou touhu. Možná i narušený vztah k realitě, ale působila jako dobrý člověk. I Orze si toho dost zažil, jeho zlatá i žlutá barva vyjadřovala vlastnosti inteligence, moudrosti, disciplíny a vřelý vztah k lásce. Oba měli jedno společné. BOLEST.

Chudák s ní bude mít hodně práce, ale když vydrží… kdo ví. Třeba ledy roztají.

Helikoptéra se chystala na přistání a nám se naskytl úchvatný pohled na Fly Geyser, která je na soukromém pozemku v Nevadě. Tak

tohle bylo to překvapení, které pro mě můj nastávající gangster chystal?

„Páni, o tomto jsem jen četla. Kdo jste, že vás sem majitel pustí?“ vyvalila oči Veronica a Cortado se jen tajemně zaculil. O tajném mafiánském společenství se přece nikomu nevykládá…

Před obrovským gejzírem nachystali cestičku z ohnivých loučí. Tato zvláštní a svým způsobem nepřirozená krajina mohla existovat někde na sopečném Jupiterově měsíci, ale tady?

„Nadpozemské země jsou na Zemi vzácné, ale existují, proto jsem to tady vybral.“

Vypadalo to tady tak, jak by Země mohla vypadat při vzniku.

„Pro Céline jsem musel zajistit mimořádné místo. Teplé a sírou odolné bakterie se živí vroucí vodou z gejzíru. Proto je to zde tak impozantní.“

Celý gejzír nádherně nasvítili a my tady měli dokonalé soukromí pro obřad.

„Všechno je nachystané, Cortado,“ vystoupil připravený Guru z temného stínu a rozsvítil překrásně nazdobený oltář, před kterým stál připravený kněz. Působivý gejzír na obzoru předváděl svoji sílu. Dokonalé.

Fotograf i kameramani nám dělali snímky svatby na památku a my už tak měli oči jen pro sebe.

Pak pustili melodii, kterou jsem pro Cortada nachystala já. Moje vlastní ASMR, svatební hudba lásky.

„Toto je naše soukromá píseň, jen pro nás. Ode mě.“ Políbila jsem ho, naposledy, jako svobodná slečna.

Do prostředí parádně zapadla. Společně jsme došli ke knězi, naši svědci se postavili po našem boku.

Za třpytu měsíce a ohnivého nasvícení magického prostředí se všichni soustředili na naše vyznání lásky.

„Ano, beru,“ odpověděl Cortado knězi a gejzír lehce zabublal.

Když jsem řekla ano já, gejzír vybuchl, jako by zpečetil můj souhlas.

„Teď už jsi moje navždy,“ vyslovil láskyplně můj manžel.

BUCH! Znovu gejzír odpověděl snad nejvyšším výstřikem.

„Můžete políbit nevěstu," vyzval kněz Cortada. Naše rty se nejdříve lehce propojily a jazyky zpečetily naše sliby i celé vyznání. Po chvíli se polibek změnil v žádostivý chtíč.

Teď jistě Coro litoval, že jsme tady nezůstali sami. Určitě by si to se mnou rozdal přímo u gejzíru.

„Prohlašuji vás za manžele Minea, gratuluji."

Sice jsme tady moc lidí neměli, ale i přesto nám zatleskali. Největší aplaus šel z gejzíru vody, který najednou nešel zastavit.

„Děkujeme, že jste s námi prožili náš důležitý den. Zveme vás všechny na zítřejší oběd. Dnes se vám nemohu věnovat. Těším se na svatební noc," ukončil Cortado obřad a společně jsme se vrátili k helikoptéře.

„Veronico, Orzo, děkujeme, že jste nám šli za svědky. Tady…," vytáhla jsem z kabelky plastové destičky, kterými jsem rozbila v Kasinu bank. „Toto si vezměte. Pro štěstí." Každému jsem dvě dala. Ostatní plastové karty jsem později předala oddávajícímu knězi.

Asi jsem jim vyrazila dech, protože dlouho nikdo neměl slov.

„Ne, to nejde. Dárky vám máme dávat my," prolomila ticho Veronica a bránila se daru i s Orzem.

„I kdepak, my tady se Cél máme všechno jinak. Budeme rádi, když zítra přijdete," uzavřel diskusi Cortado a dopravili svědky zpět.

Hořela jsem nedočkavostí a tolik se těšila na svatební noc.

„Vítej doma, moje ženo."

„Myslíš v dočasném domově? Doma jsme na Sicílii," zašklebila jsem se na svého manžela.

„Říkej tomu, jak chceš, ale ten dům je tvůj, Cél. Já si domy nepronajímám. Já je rovnou kupuji a toto je jeden ze svatebních darů pro tebe, lásko moje největší."

„Miluji tě, Coro."

„Miluji tě, Cél. Víc než svůj život."

Znovu se naše rty setkaly, atmosféra mezi námi zhoustla. Cortado mě vzal do náruče a hrdě odnášel domů přes práh.

NÁSLEDUJÍCÍ DEN

CÉLINE

„Páni, vy jste vážně přišli? A v tak veselé náladě," zaslechla jsem Orzeho, který nesl obrovskou a malou kytici.

Hned za ním šla i Veronica, která uštědřila poznámku: „Vidíš? Měli jsme se vsadit. Vypadají odpočatě."

„Ta velká kytice je pro Veronicu, ta malá pro tebe. Ne, vlastně naopak!" žertoval Orze.

„Ano. Od svědků se hodí svatební dar. A co dát lidem, jako jste vy," prohrábla si Veronica vlasy a předala balíček.

„To jste si vůbec nemuseli dělat škodu," poděkoval Cortado a já zvědavě nakoukla dovnitř.

„Páni! No páni," vytřeštila jsem oči. Na to, že se neznáme ani 24 hodin. Objala jsem je oba dojetím.

„Kruci, ode mě dostala dům a takovou radost neměla," zamumlal ten můj hnidopich. „Co jsme to vlastně dostali?"

„Máme vlastní hvězdu! Koukej," vytáhla jsem certifikát a vesmírnou lampičku na baterky, kterou jsem rozsvítila. „Musím to vidět ve tmě, zhasněte světla!"

„To asi nepůjde, jsou na čidla..." zazněl další hlas za námi.

Domerico.

Co ten tady dělá?

Pak mi došlo, že jsme původně plánovali svatbu na dnešek, vždyť jsme tady měli ještě ubytování. Ale proč zrovna teď byl tady?

„Ty tu snad na nás číháš jak důchodkyně na pavlači," poplácal ho po zádech Cortado.

„Pozval jsem se na svatbu, pamatuješ? Mohl jsi teda své nevěstě pořídit lepší šaty," rýpnul si do mého sifónového mini modelu.

„Jednalo se o spontánní akci. Pardon. Už jsme manželé. Od půlnoci," odsekla jsem a odvedla si naše svědky ke stolu v salónku. O to více mě zaskočilo, když se k nám připojil.

„A co tady v Las Vegas podnikáš?" zaslechla jsem na něj mířenou otázku.

„No mně to tady tak trošku patří. Expandoval jsem. Spíš mi prozraď, kdo je ta půvabná tmavovláska, když už jsi tu svoji ženu okroužkoval," vyzvídal.

Ajaj, cítím souboj dvou alfa samců. Veronico, měj se na pozoru. Domerico nebo Orze? Jeden z nich může být ten pravý…

CORTADO

Majetnicky jsem si Céline hlídal. Až nápadně si rozuměla s tou dívkou, co nám odsvědčila svatbu, ale s těmi mužskými tady... Cítil jsem se tady jak v hadím teráriu v příliš zúženém prostoru. Pro nás všechny příliš málo kilometrů.

„Takže ty jsi zdravotní sestřička? To je milé. A co děláš ty, Orze?" zajímala se Céline.

„No já... Ehm... Raději bych pomlčel," zdržoval se od tématu Orze. *Ale, ale... Copak jsi zač?*

„Jen to řekni, nemáš se za co stydět," popichovala ho Veronica.

„Já včera jen zastupoval za kamaráda. Striptér není mé povolání."

„Eh!" Céline zaskočil nápoj, kterým se zrovna osvěžila. *Sakra! Ještě aby očumovala jiné svaly.*

„Copak ty jsi neměla na rozlučce se svobodou striptéra? Teda Cortado, ty své ženě nic nedopřeješ," dloubnul do mě Domerico.

„Eh!" zaskočilo jídlo i mně.

„Takže ty jsi měla včera rozlučku se svobodou, Veronico? Budeš se vdávat?"

„Ne! Já se nikdy vdávat nebudu. Já na vdavky nejsem. Sestra tady organizovala rozlučku a tento debil mě vzal na parket místo sestry. Vlastně, než jste přišli, slušně jsme se venku hádali, že?!" pohlédla na svého parťáka.

Domerico mi nenápadně a tlumeně žadonil do ucha: „Zajímavé. Cortado, dáš mi pak na svoji svědkyni adresu?"

CÉLINE

I když se Veronica vážně snažila, stejně jsem tak smutné oči na ženě nikdy neviděla. Vyměnily jsme si na sebe kontakty. *Tuto dívku chci ještě v životě vidět...*

Domerico i Orze se div o její pozornost neporvali. Docela nás ten souboj o ni s Cortadem bavil. Jen jaké měl Orze doopravdy povolání, jsme se zatím nedozvěděli. *Ale co, sama mám mafiána. Jsem dcera gangstera, kterého jsem zabila. Horší to už být nemůže. Nebo může? Sériový vrah? Ne, to neodpovídá jeho auře...*

Oběd byl za námi a my se konečně vydali k odchodu. Jenže!

Veronice to na mramorové dlažbě podklouzlo. Domerico i Orze ji oba chytili. Zároveň. Docela trapas.

Cukaly mi koutky. Ti dva by si snad nepodali ani ruce a teď drželi oba Veronicu, každý z jedné strany.

Společný kyslík, který dýchali, houstl. Kdyby měli u sebe zbraně, jistě by je vytasili proti sobě jak ve westernu.

Rozloučili jsme se a zamířili k našemu vozu. Veronica je určitě zvládne sama.

Nadšená jsem prožívala dojmy z nových kamarádů a věřila, že na společné další, již naplánované akci se ještě více spřátelíme. Vždyť my jsme mohli všechno, neomezovali nás finance, zákony ani další překážky. *Bude zábava. Nebo ne? Co když jsme nezvratně změnili osud?*

PART A.

Žádný zákon není dostatečně výhodný pro všechny.
Null lex satis commoda omnibus est.
Latinské přísloví
MINULOST – Před devíti lety

Kapitola první

NICCA

Narodila jsem se do mizerné doby i špatné země, v Bolívarovské republice Venezuela.

Měli jsme nejvíce nerostného bohatství na celém světě, které nám ale bylo naprosto k ničemu. Hodnota Venezuelského Bolívaru ztratila šest nul. Ze dne na den se z milionářů stali chudáci. Inflace dosáhla přes sto procent. V historii naší země nikdy taková podobná situace nenastala. Ani v nejhorších časech, dokonce ani ve válečném období. Kdo mohl, utekl. Kolumbie dokonce zvažovala na naši vlast vojenské tažení.

Ti nejchudší, kteří bojovali o život, se dostali až na samotné dno a ovládl nás ***STRACH***.

Amerika na naši zemi uvalila vysoké ekonomické sankce. Nemohli jsme si nakoupit potraviny nebo základní potřeby pro domácnost. Se vším se obchodovalo na černém trhu.

Venezuelská armáda dosáhla absolutní kontroly nad distribucí potravin. Vojáci se tak postavili do role překupníků a na nedostatku jídla ještě vydělávali. Ceny tak na černém trhu, pod rukama vojska, až stonásobně zvýšili než dle nařízení vlády. Nešlo s tím nic dělat. *CHUDOBA A BEZMOC* ovlivnila mnoho životů.

Tehdy jsem se jmenovala Nicca Spanic. Za pár dní bych oslavila šestnácté narozeniny. Nevinná dívka, která se měla trápit učivem, kamarády a pubertou.

Jenže já pracovala na poli a z této příležitosti jsem se upřímně radovala. I když tato práce patřila mezi riskantní, hrůzu tam makat jsem

tehdy neměla. Možná si ani nepřipouštěla možné důsledky. Ruce od mozole, neupravená a špinavá, k tomu nesnesitelné horko. Kůži jsem si chránila bahnem před spálením pokožky a ty kusy látky, které jsem nosila, by se jen stěží daly nazývat oblečením.

Prostě ***ARRISÉS,*** směšné, špatné oblečení, jak se u nás říkalo. Co na tom, že se na poli pěstoval kokainovník pravý. Hlavně, že jsem získala prachy na léky a jídlo. *Není jiné volby.*

Vždyť i zvířata zde chcípala hladem. Prostě holý boj o přežití. Vlastně jsem nikdy nepoznala naši zemi v blahobytu. Nepoznala jsem ani Salto Ángel, jedny z nejznámějších vodopádů světa, které k naší nádherné zemi neodmyslitelně patří. Poznala jsem jen úzký okruh z prostředí okolo Parguazy, povodí řeky Orinoko. Příroda i zde působila malebně. Poletující papoušci mi občas dovolili zapomenout na uzavřené ghetto, ze kterého jsem nikdy nevykročila. Neznala jsem prostředí tam venku. Všichni jsme chtěli jen přežít.

Byla jsem nejstarší a měla dalších pět sourozenců. Andrea, Zoar, Marcelo, Alicia a Emmu, z nichž dva bratři vážně onemocněli.

Léčba? V této době nemožná. Ani léky, které by je vyléčily, se nedaly jen tak sehnat. Na černém trhu se mi dařilo občas pořídit jen medikamenty na bolest. Otec před pěti lety zemřel, a tak jsme na všechno zůstali s mámou sami.

Sourozenci se taky snažili, ale byli příliš mladí a slabí na těžkou práci, která se zřídka dala sehnat. Navíc, neutekli by včas při razii armády.

Jen třináctiletá Alicia pomáhala mámě s úklidem. Dříve by takový resort uklízelo nejméně dva tucty zaměstnanců. Teď rozlehlé sídlo měla na starosti jen ona. Celý areál okupovala vláda.

Nad osobním životem a dívčím potěšením jsem neměla čas přemýšlet. Vždyť posledních pět let jsem jen pracovala. Ze školy jsem vystudovala necelých sedm tříd.

PANTALETA E 'LONA – ta s nedokončeným vzděláním. Svůj život jsem zasvětila pomoci mladším sourozencům a mámě, která se pravda, taky snažila, jak mohla. Alespoň jsem tomu chtěla věřit.

„Vidět dobro v jiných znamenalo být spravedlivější při vydávání lepšího úsudku pro sebe i ostatních," říkával můj táta, na kterého jsem

často vzpomínala. Jenže dívat se na svět pozitivně po tom, co člověk tvrdě dopadl na zem? To je sakra těžký.

Ve Venezuele obecně platilo pravidlo, že lidé měli tendenci soudit podle okolností, aniž by brali v úvahu stížnosti. A ne třeba okolnosti, ve kterých se jiná osoba mohla ocitnout. Možná i díky politické situaci. *Slovo zlatem psané? Nevím, neznám, nepamatuji se.* Z tohoto důvodu jsem raději více přemýšlela a méně mluvila.

Minimalizovala jsem tak zbytečné konflikty. Lépe jsem komunikovala s lidmi, se kterými jsem se setkávala. Díky tomu tak získávala práci na živobytí.

Neviděla jsem televizi, nepočítám-li fotky v letácích. Aktuální informace jsem si četla z novin, které jsem našla při cestě domů, zmuchlané od hlídačů plantáží. Nikdy jsem se nedostala dál za město. Pouze při návratu zpět jsem se zastavovala u řeky, abych ze sebe spláchla špínu a bahno.

Jenže onoho večera, když jsem se vracela domů – jestli se tomu našemu obydlí vůbec dalo říkat domov – chátrající zbytky betonu nedokončeného paneláku… *Něco je jinak.*

Obvykle jsem Andrea se sestrami slyšela v celé nedokončené pavlači, ale ten den se rozléhalo hrobové ticho. Přiběhla jsem k nemocným sourozencům.

„Marceli, Zoare, sehnala jsem potřebné léky, už bude líp. Ještě vodu na zapití," chlácholila jsem je a přála si, abych nemusela lhát. I za tuto pomoc jsme vděčni. Dokonce dostali chuť se do něčeho zakousnout. Krajíce chleba i voda najednou chutnala jistě lépe než menu z královské kuchyně.

Další den jsme přežili a Marcelo vyprávěl trapné anekdoty, kterým jsem snad nikdy nerozuměla. Znervózněla jsem z toho, že se ostatní ještě nevrátili domů.

Po betonové podlaze se najednou ozvaly kroky…

„Dobře, že jsi tady, Nicco," zvolala prošedivělá matka ze vzdálené místnosti.

„Ano, mami. Na, zbytek peněz. Jídla je dost i na zítřek," odevzdaně jsem vyslovila s balíčkem drobných poté, co se ujistila, že kluci vypadali v rámci možností dobře.

„Jsi hodné děvče. Mám pro tebe dobrou zprávu. Na pole už nebudeš muset chodit," vyslovila stroze, z vrásčitého obličeje jsem nic nevyčetla.

„Co blázníš?" zmateně jsem zareagovala. „Jak chceš bez mé pomoci všechno zvládnout?"

„Díky tobě, Nicco. Jsi požehnání pro naši rodinu. Díky tobě se mi podařilo zajistit léčbu pro syny i dostat se z těchto sraček."

Ta slova zněla jako andělské pohlazení pro moje uši.

S představou, že už nikdy nebudu prožívat strach z následujícího dne? Cítila jsem povznášející pocit.

„Vážně, mami, jak?" špitla jsem a srdce mi plesalo radostí, že se svítalo na lepší časy. Uzdravení sourozenců patřilo mezi mé největší sny.

„Za chvilku si pro tebe přijede jeden muž," mukla, pokřižovala mě po čele a odváděla směrem ven.

Nic jsem nechápala, ale naděje, že se dostaneme z bídy, mě naplňovala i oněměla k dalším otázkám.

„Je velmi důležité, abys muži sloužila, holčičko moje. Jen tak pomůžeš naší rodině. Nikdy na tebe nezapomenu. Bůh tě opatruj!"

Po objetí se rychle odtáhla. Před nos si dala ušmudlaný kapesník.

Více se mnou nekomunikovala a já se bohužel neptala.

Přijel pro mě černý, naleštěný vůz.

„Nasedni!" rozkázal mi hrubý mužský hlas. Za tmavým oknem jsem zahlédla jen bohatě zdobený prsten na malíčku. Šofér v obleku mi naznačil, abych poslechla.

Tento osudný den jsem svoji matku i domov viděla naposledy.

Neprozradila vůbec nic, absolutně mně nepřipravila. V hlavě jsem měla obrovský zmatek. I rozloučení působilo ploše a prázdně… v srdci mě tížila bolavá tíseň. *Kéž bych mohla říct sourozencům SBOHEM.*

V osobním autě jsem nikdy neseděla, zvlášť tak nablýskaným. Volvo, jak bylo napsané na palubovce, řídil šofér a na zadním sedadle, hned po mém boku, seděl obtloustlý, od pohledu ošklivý muž v bílém. Šedivé, podlouhlé vlasy ukrývaly drobnou pleš. Kolem krku měl hned několik obrovských zlatých řetězů. V ruce svíral bohatě zdobenou hůl, která se zřejmě hodila k celkovému outfitu.

„Jmenuji se Anthony. Nyní jsi naše a budeš pro nás pracovat. Pokud se vydáš na útěk, nebo neuposlechneš, dohoda s tvojí matkou padá. Finanční i zdravotní výpomoc pro tvoji rodinu už nikdy nebude poskytnuta. Může se stát, že oba nemocní sourozenci nakonec zemřou. Chápeš?“ zeptal se a já jen kývla. Cítila jsem se dezorientovaná i vyděšená. Pro sourozence bych se ale vždycky obětovala.

„Jsi docela pěkná,“ barbarsky si odfrknul. Prohlížel si mě a já sklopila oči studem.

„Jakou práci pro vás budu dělat?“ zeptala jsem se nesměle, pohled mi mířil na čistou rohožku vozu a v obličeji jsem cítila horkost. Vyřčených slov jsem hned litovala.

„Brzy vše pochopíš. Teď jedeme na letiště. Směr Kolumbie. Teď sklapni, mám rád ticho,“ odvětil mi a víc se se mnou nebavil.

„Mami! Matko?!“ zašeptala jsem v duchu. Zmatená a vyděšena k smrti, netušíc, co mě kruci čekalo.

Kapitola druhá

NICCA

Ve Venezuele mě propašovali na letiště k soukromému letadlu až moc hladce.

Při letu se na palubě objevila záhadná žena. Odposlouchávala jsem cizí rozhovor a slyšela, jak se s ní Anthony bavil o zdravotnictví. Později mi se mi představila jako lékařka. Měla mě celou prohlédnout. Odvedla mě do zadní části letadla, kde jsem musela ze sebe sundat všechny hadry. Vysvětlila mi klidnou španělštinou, že má provést jen nutnou, důkladnou kontrolu. Rozhodně uměla zapůsobit důvěryhodně. Z počátku jsem to chápala, ale postupně byla kontrola čím dál více nepříjemná. Nástroje jen cinkaly. Něco si furt brblala pod nosem a já se cítila vyděšeně, bezmocně a potupně, protože kontrolovala i intimní partie.

Nakonec mi dala čistou teplákovou soupravu, do které jsem se převlékla.

„Je v pořádku, Anthony," odsekla, když si oplachovala ruce i kovové náčiní. Odešla jsem se zavřít na toaletu, kde mi obrovská očista způsobila krátkodobé potěšení.

S vyplašeným pohledem jsem sledovala, jak se profesionálně chovali a uměli ve všem chodit. Nikdo se mnou víc nemluvil a já mlčela.

Snad kdybych tušila, co po prohlídce následuje? Mohli mě třeba připravit... *Je vůbec možné se na něco takového nachystat?*

Přistáli jsme v cizí zemi a já neměla páru, kam mě odvezli. Jen jsem přestoupila do připraveného, mnohem většího tmavého vozu. Jeli jsme dlouho, nakonec se před námi objevil obrovský dům. Všude kolem procházeli ozbrojení muži, hlavně okolo vysokých zdí s ostnatými dráty. Uprostřed pak stála rozlehlá, bělavá nemovitost obložena kamenem s prorůstajícím břečťanem. Mohutné okenice bránily nahlédnout do přízemí. Patra i v zadní část domu, které se snad ještě zvětšovaly, pohlcovala tma.

Pod pohrůžkou jsem vstoupila do domu. Chodby zde působily dlouze. Míjeli jsme hned několik zdobených dveří. Takový luxus jsem nikdy v životě neviděla, ani v novinách. Červené měkké koberce, dřevěné obložení na stěnách, spousta obrazů i skleněných dekorací. Jen z pohledu na lustry přecházel zrak. V prostornějších místnostech promítaly televize, kterým jsem nevěnovala pozornost. Tyto přístroje jsem samozřejmě znala jen z novinových letáků.

Za doprovodu dalších mužů mě odvedli do údajně mého pokoje. Naprosto úchvatný. Měl okno a další místnost s koupelnou. A postel? Měkoučká, s rudou přikrývkou. Lustr v této místnosti se točil stále dokola a vydával příjemný vánek.

Oproti domovu jsem si hodně polepšila a já začala nabývat dojmu, že jsem se dostala do ráje, ikdyž s ostnatými dráty. Poslouchala jsem pokyny Anthonyho. Působil dost přísně a arogantně, protože se mnou jednal odměřeně. Pochopila jsem, že šlo prostě o práci, kterou tady zvládalo více děvčat a se kterými jsem se postupně seznamovala. Tím mě tak nějak uklidnil. *Nebudu tady sama. Najdu si nové přátelé a dost možná tady budu mít lepší budoucnost, než jaká mě čekala ve Venezuele.*

Pak mě tady nechal samotnou a zabouchnul za sebou dveře. Procházela jsem si hromadu mýdel, krémů a kosmetiky v koupelně, když za mnou přišla moc pěkná, ale šíleně vyvinutá paní. Měla dlouhé, blonďaté vlasy a šaty kraťounké, černé se špagetovými ramínky. Střih odhaloval víc, než bylo zapotřebí a zrak mi tak sklouzával do výstřihu. *Páni! Tak velké? Vážně jsem nikdy taková prsa neviděla.*

„Ty jsi Nicca, viď? Říkej mi Dolly. Dostala jsem tě na starost. Běž se umýt a odpočinout. Zítra máš svůj velký den. Pak ti všechno vysvětlím," sdělila krátce a víc se odmlčela. Ze skříně vytahovala oblečení a tlačila na mě, abych se ihned svlékla.

Oněměle na mě zírala a já si nedbale, s jistým studem, schovala dlaněmi intimní místa. Stále jsem netušila, kam jsem se dostala a jaká měla být má práce.

Dolly se však malinko usmála a naznačila, že se stydět vůbec nemusím.

„V rohu místnosti máš nachystané jídlo. Důkladně se umyj, hygiena je zde důležitá. V koupelně najdeš vše, co potřebuješ. Pak si oblékni toto.“ Předala mi tak jemný materiál, že jsem se ho bála dotknout. Poté z místnosti odešla.

Když jsem se vrátila převlečená, venku už se zešeřilo. Okno jsem se bála otevřít a za dveře pokoje jsem nevyšla. Rozeznívaly se ze všech stran podivné zvuky.

Malinko ze mě opadala vnitřní panika a úzkost, když jsem si prohlížela odraz v zrcadle a přidělenou košilku si stahovala trošku níž.

„Třeba se tady budu mít dobře,“ řekla jsem si pro sebe a usínala se vzpomínkou na své sourozence a vnitřním klidem, jak skvěle se maminka o ně postarala.

Ráno mě probudilo sluníčko. Tak dobře jsem se snad nikdy nevyspala. Měkké lože a příjemné prostředí mi evokovalo pozitivní myšlení.

Vzala jsem si oblečení, které tady leželo. Asi mi ho nachystala Dolly. Šaty vypadaly stejně skromně, jaké měla včera ona. Jen já v tom modelu působila dost nevábným dojmem. Po chvíli kdosi zaklepal na dveře.

„Už jsi vzhůru?“ zaslechla jsem dívčí hlas a Dolly vstoupila bez vyzvání dovnitř. Očima přejela můj outfit. Sama vypadala opět dokonale upraveně, tentokrát v modelu se třpytky.

Vyzvídala: „Jdu tě zkontrolovat a pomoc s úpravou. Jak ses vyspala?“ Na odpověď nečekala. Nesla si sebou malý kufřík plný tolika nezbytností, jaký jsem v životě neviděla.

Pomohla mi se základní manikúrou i pedikúrou a upravila vlasy.

„Nikdy jsem nic podobného neviděla,“ šeptla jsem, ale konverzace zatím vázla, Dolly odsekávala jen krátké odpovědi.

„Pojď se mnou,“ vyzvala mě, když se s prací uspokojila. Děsilo mě, že toho moc nenamluvila. *V podstatě jen rozkazy – zvedni nohu, zavři oči, našpul rty.*

„Dolly?“ srdce jsem měla málem v krku a pocit nevědomosti mě sžíral.

„Ano?“

„Co zde budu dělat?“

„Nicco, počkej a pochopíš,“ vyslovila polohlasně.

Pak mě přivedla mezi ostatní ženy. Všechny překrásné. Velmi spoře oděné. Vypadaly ale docela spokojeně.

Snad se zde vážně budu mít lépe, než doma…

„Ještě jsi s žádným mužem nespala?“ zajímala se Dolly. Zaskočila mě otázkou.

„Já?“ sklopila jsem stydlivě oči a zírala do dlaní, ze kterých se mi, i s její pomocí, konečně podařil smýt tmavý odstín z práce. „Pracovala jsem denně na poli. Mým úkolem bylo hlavně pomoci mámě a sourozencům. Bratři, Marcelo a nejmladší Zoah, jsou vážně nemocní. A ve Venezuele je situace tragická,“ zasvětila jsem je a prozradila tak o sobě pár informací. „Vůbec netuším, co mě tady čeká.“

„Tobě vážně nikdo nic neřekl?“ podivila se Dolly a já jen pokorně zavrtěla hlavou.

„Ach, ta je úplně mimo,“ rýpla si do mě zrzka, která seděla opodál.

„Podívej se, teď tě dáme ještě trošku do parády. Večer se budeš účastnit internetové aukce, kde se ukážeš mužům. Kdo si tě vybere, s tím začneš pracovat,“ odpověděla mi Dolly s gestem uvozovek.

Z toho jsem se cítila ještě víc zmateně.

„Dá se na tento život zvyknout holka, neboj. Jen prostě musíš být hodná a sloužit. Třeba koukej támhle na Ginu. Ta tady kdysi odmítala být. Ukaž, Gino, jak se ti vzpurnost vymstila,“ zvolala zrzka na Ginu.

„Ano, ano. Byla jsem moc, moc zlobivá. Ale dneska už jsem hodná holka!“ Vyplivla ortézu z pusy a ukázala bezzubý úsměv. „Nakonec i toto se mužům zalíbilo. Jsem žužlavá Gina,“ odpověděla s nadsázkou po opětovném nasazení zubní ortézy se zubatým úsměvem.

„Já tomu asi moc nerozumím, Dolly. Co konkrétně mám dělat?“

Holky se rozesmály.

„**ARRIGOR!“** naznačila soucit po našem zrzka. Soucit, a dokonce i něhu jsem od ní nečekala. Později se mi představila jako Jadalia.

„Jsi zde k potěšení mužů přece,“ práskla Gina.

„Neboj, pro večer ti tyto informace stačí. Pak ti vysvětlím víc,“ odsekla Dolly.

Když nad tím zpětně přemýšlím, možná mě nechtěla vystrašit před tím, co mě čekalo.

Holky si na mně ještě smlsly. Nehty mi nakonec nalakovaly do červena a obličej doslova zmalovaly líčidly. Už teď jsem vypadala jako úplně jiná žena.

Později přišli strážci a odvedli mě k Anthonymu. Oblékl se tentokrát do šedivého obleku a bělavé košile s dřevěnými knoflíky. Límec se mu z jedné strany nedbale ohrnul.

„Tak pojď, děvče. Snaž se tvářit hezky, když už jsi tak prokoukla."

Bojovala jsem sama se sebou. V očích jsem musela mít panický strach. Děvčata mě ještě víc zmátla.

Jak to Dolly myslela – kdo si mě vybere, s tím začnu pracovat? Jak?

Poslouchala jsem na slovo a následovala Anthonyho do tmavé místnosti.

„Tady vyčkej a řiď se pokyny, které ti řeknou v éteru. A buď hodná!" jen prohlásil. Zabouchl za sebou dveře a prostor se zahalil tmou. Zkusila jsem se rozmrkat, ale nic jsem neviděla ani neslyšela.

Pak se nade mnou rozsvítily ostré reflektory. Instinktivně jsem si zakryla oči dlaněmi a udělala úkrok stranou.

„Zůstaň stát na stejném místě!" ozvalo se z reproduktoru.

Rozkoukávala jsem se směrem, odkud vycházel ten mužský hlas, ale světlo padalo jen na mě.

„Otáčej se!"

Poslechla jsem a snažila se i malinko usmívat.

„Teď se svlékni!" přišel další rozkaz.

Neposlechla jsem.

Jenže ke mně přistoupil muž se zbraní. Ani jsem netušila, že nejsem v místnosti sama.

„Řekli svléknout!"

Celá rozechvělá jsem si začala sundávat oblečení. Hlaveň pistole na mě stále mířila a donutili mně tak odložit svršky až do naha. Oči se mi zalily slzami.

„Otáčej se!" znovu zaznělo z mikrofonu.

Popadl mě záchvat paniky. Zavřela jsem oči a představovala si, že jsem sama, někde na pěkném místě. Jen poslouchala další rozkazy.

„Stop! Domluveno. Můžete ji odvézt," naposledy jsem zaslechla rozkaz toho podivného hlasu. Přistoupil za mnou další člověk a přehodil přese mě černý plášť.

Oddechla jsem si. Zase tak strašný večerní zážitek jsem neprožila. Zvlášť, když už mě zase zahalili.

Muž se zavěšenou zbraní na těle nebyl pro mě žádnou novinkou. Ozbrojenců jsem poznala dost i ve Venezuele. Odvedl mě pryč, do jiné místnosti, kde už jsem nikoho dalšího nezahlédla. Svítilo zde lehké osvětlení.

„Tady se převlékneš a počkáš, než si pro tebe přijdou," sdělil mi a zamkl mě tam. Jednalo se o improvizovanou šatnu? Znovu jsem se oblékla do připraveného outfitu a posadila se na dřevěnou lavici. Čekala jsem asi jen půl hodiny. Díky té nejistotě a strachu, která následovala, se každá vteřina vlekla hodiny.

Žaludek jsem měla celý scvrklý a tepová frekvence mi duněla v celém těle. Honil se mi v hlavě pud sebezáchovy. Jenže mě sem poslala matka. Nacházela jsem uprostřed zeměkoule a neměla kam jít. Kdybych utekla, co by se stalo s mými sourozenci? Pro ně jsem přece žila.

Konečně si pro mě přišli a odvedli mě ven z budovy. Kolem se pohybovali pořád tak podivní ***CHAMO***. Nebo jak je jinak nazvat? Fakt jak soudruzi se zbraněmi. Bála jsem se jich a raději neodporovala.

Nastoupila jsem do připraveného vozu, který mě dopravil do přístaviště k zakotvené překrásné plachetnici. V doprovodu mužů od Anthonyho jsem kráčela na velkou luxusní loď. Všechno bylo pro mě tak nové. Většině slov jsem nerozuměla. Ovládala jsem jen španělštinu a lámavou angličtinu.

Jenže i tady si mě přebírali jak horký brambor. Chlapi od pohledu podivíni, celí zahalení v tmavém hábitu. Dovedli mě rovnou do kajuty.

„Zde si odlož hadry! Támhle je koupelna. Důkladně se umyj!" přišel další příkaz.

Na tolik hygieny jsem si teprve zvykala, ale teplou a příjemnou sprchu jsem si zamilovala.

Když jsem se vrátila, mé oblečení se už v místnosti nenacházelo.

Rozhlížela jsem se po obrovské místnosti, která se malinko pohupovala díky mořským vlnám. Přidělený pokoj u holek v domě na mě

působil neuvěřitelně luxusně. Oproti této kajutě vypadal ale jen jako obyčejný pajzl. Snad všechno se třpytilo zlatem, světlo svítilo tlumeně v modrém odstínu. Vůně dřeva i slané vody mě uklidňovala, i tak jsem se bála se čehokoliv dotknout. Stála jsem zahalena jen v osušce a čekala na další povel. *Asi mi taky přinesou ten podivný hábit. Kruci. Sama si ho neumím obléct.*

Jenže pak do místnosti vstoupil muž v károvaným šátku s jakousi čelenkou a černým pláštěm. Nerozuměla jsem jeho řeči. Pořád něco mumlal. Důkladně si mě prohlížel.

Ukázal mi prstem na postel. *Asi se mám posadit?*

Poslechla jsem.

Muž se přede mnou začal svlékat. Vůbec se mi nelíbil. Chlupatý, jak nějaký orangutan. Černé oči. Postava nižší, s velkým pupkem. Snažila jsem se těkat očima jinam, než se nacházel on a o to víc jsem v rukách svírala osušku. *Třeba je svlékání součást zasvěcovacího rituálu?*

„Ty dnes být má," konečně vyslovil lámavou španělštinou. „Nehýbat!"

Odložil si všechny hadry a poprvé v životě jsem viděla cizího muže s obrovským ochlupením a vylézajícím penisem z černého porostu. „Já milovat panny!" *Cože?*

Přiblížil se ke mně a rozkázal: „Nehýbat!" Myslela jsem, že omdlím, když ze mě v momentě strhl ručník.

Panikařila jsem a chtěla utéct. Nohy mi zdřevěněly. Navíc, všude se pohybovali ozbrojení muži. Měla jsem být prý poslušná holka.

Vzpomněla jsem si na žužlavou Ginu. „Musíš být hodná!" říkala. Ublížili by mi. Věděla vůbec moje máma, kam mě poslala?

Zavírala jsem oči a představovala si, že tady nejsem. Chvěla jsem se, chtěla jsem křičet. Plakat. Bála jsem se vzdorovat. Chtěla jsem ho poprosit, aby přestal. Rty mi volaly tichá slova… DOST!

Jenže strach o mé sourozence mě přemohl. Kdybych doopravdy něco řekla, neublížili by mé rodině?

Muž se mě začal dotýkat. Každý pohyb mi vyvolával odpor a chtělo se mi zvracet. Cítila jsem jeho teplý dech na mém těle. Jazykem mířil k mým bradavkám. Dlaně mu hrubě sjížděly po mém nevinném těle. Převrátil mě vlastním tělem do postele a koleny mi roztáhl nohy. *Co*

se mnou bude? Pane Bože, smiluj se nade mnou. Prosím, pomoz mi. Zasáhni. Učiň zázrak!

Tichou modlitbou jsem prosila Boha o smilování, které ovšem nepřišlo. Nikdo toto utrpení nezastavil a já držela. Jen kvůli rodině. Musela jsem vydržet to ochmatávání. Protože co kdybych měla na svědomí celou svoji rodinu?

Z očí mi tekly slzy. Myslela jsem přitom jen na sourozence.

Jeho ruce jsem ucítila ve svém klíně.

„Otevřít oči!“ přikázal mi.

Neposlechla jsem a víčka pevněji stiskla k sobě.

Přirozeným reflexem jsem na něj položila ruce a pokusila se ho odtáhnout od sebe. Moje tělo reagovalo smykáním. Kroutila jsem hlavou a zavzlykala.

Když jsem se s ním pokusila prát, chytil mi silou ruce a lehce mě přidusil.

Ve vteřině jsem povolila a já za svoji neposlušnost slízla první facku. Pravá strana obličeje mě pořádně pálila. Když mi povolil ruce, promnula jsem si dlaní tvář.

Čím více jsem se chtěla bránit, tím se situace zhoršovala a slízla jsem tak další ránu. Konečně jsem pochopila, že tento boj byl marný. Důsledně mě varoval, že pokud se budu bránit, zemřu. Tím mě zlomil.

„Otevřít oči!“

Poslechla jsem.

Muž se po mně sápal dál. Penis měl ztopořený a namířil jej do mého klína.

„Ty nádherná!“

Jestli jsem se před tím cítila vyděšeně, tak teď mě přepadal pocit zoufalství.

Bála jsem se o život. Zrychleně jsem dýchala a děsila se i pohnout.

Jenže pak přitlačil a já ucítila příšernou bolest v rozkroku.

„Áu!“ vykřikla jsem bolestně a jeho má reakce ještě víc rozrajcovala. Měla jsem nutkání utéct, toužila jsem se mu vysmeknout. Muž, jehož jméno jsem neznala, se pohyboval ve mně. Hrubě a mučivě jsem přišla o nevinnost přírazy cizího muže, který dál pokračoval v mém utrpení. Dýchal mi do obličeje a já ve snaze přežít zvládla jen drtit v ruce prostěradlo. Dost jasně mi dával najevo, že je pánem.

Cítila jsem nabíhající podlitiny na zápěstí, když zrovna z pomalého tempa přecházel do rychlého, hrubého tempa.

Vnímala jsem teplou krev v klíně. Ten pach jsem nikdy nezapomněla. Začalo mi to být jedno. Asi jsem se dostala do nějakého šoku. Bolest mě natolik ochromila, že moje mysl se díky právě prožitému traumatu převedla mimo realitu. Přestala jsem pořádně vnímat, co se dělo kolem.

Držela jsem a asi jen odpočítávala minuty, vteřiny. Stále neměl dost.

Vysunul se ze mě. Zahlédla jsem periferním viděním krev. Na jeho těle se nacházela krev. Moje krev.

„Ty už nebýt panna!“ rozchechtal se a já dala raději hlavu na stranu. Snad pro pocit neviditelnosti. Povinného obětování pro rodinu. Nemohla jsem se na toho nechutného netvora ani podívat. Byl stále vzrušený. Ty jeho nechutný, oplzlý pracky, odporný pach, měkké chlupaté tělo, jeho penis… Stále neměl dost! *Bude to jen jednou?*

Otočil si mě na břicho a já ucítila, jak mě ohmatává. Nedbal mého oklepání se ani tichého hlasu, který ho prosil, aby mě nechal být. Když ho jeho malá hra na dráždění omrzela, přemístil prsty na můj bok, který zmáčkl tak, až jsem zasténala bolestí. Pak jsem cítila, jak do mě zase pronikal. Zprvu pomalu, pak nemilosrdně a hrubě. Zachvěla jsem se. Unavená a vysílená už jsem dokázala jen vnímat, jak ho zaměřuje jinam. Výše. Rty se mi pohnuly v rytmech slov, kterými jsem ho chtěla uprosit, aby přestal, ale to už na jeden příraz vpadl do mého konečníku. Tehdy jsem nanovo zavzlykala a ze rtů i unikal tichý výkřik.

„Já milovat prznění nevinných žen,“ funěl mi nechutně za krk. Ruce dal pode mě a nepříjemně mi mačkal prsa. Jazykem mně olizoval krk a vychutnával si moje tělo, které se svíjelo v bolesti a odpočítávalo každou vteřinu do konce.

Mohl mi vůbec takové věci dělat? Kdybych utekla, zabili by mě! A moje rodina? Moji sourozenci. Ne. Nemohla jsem se bránit. Držela jsem. *Já vydržím!*

Muselo mi být všechno jedno. *Hlavně abych měla tuto noční můru brzy za sebou.*

Nebyla jsem nijak chráněná. Za tu podělanou noc se do mě několikrát udělal.

„BAJÚ!“ vykřikla jsem jen venezuelské nejsilnější NE, negaci celého večera, když po zničení nevinnosti zachrápal.

Kapitola třetí

NICCA – LÓRA

Cítila jsem se jako ten největší odpad. Klepala jsem se a chtěla zemřít. Utopit se. Smýt ze sebe všechnu tu špínu. Každý dotyk toho smrada. *Proklínám tě, matko!* Tu noc jsem nespala.

Schovávala jsem se před tím chlapem celou noc zalezlá v koupelně, konečně vypadl. Asi tak před deseti minuty prostě odešel, už jsem ho nezajímala. Ještě jsem cítila ten jeho upocený smrad. Dobelhala jsem se k posteli, na kterou jsem si celá zkroušená a zničená lehla. Krvavá přikrývka zmizela.

Nedokázala jsem se ani přikrýt a jen plakala, dokud potoky slz úplně nevyschly.

Ráno přijel muž, který si mě u prokleté matky koupil. Anthony. Donutil mě vstát a zakryl jen do pláště. Nezajímal se, v jakém stavu se nacházím. Přesto jsem byla v tom okamžiku vděčna za to, že mě dostal z toho luxusního pekla zpět do obrovského domu. Po celou dobu mlčel. I já oněměla. Věřila jsem, že po této noci už nemohlo přijít nic horšího. *Pomohla jsem sourozencům.*

„Vydělala jsi nám slušný balík. Šejkové vždycky dobře platí. Hlavně za panny. Je to ale jen zlomek toho, co dostala tvá rodina. Musíš ještě hodně pracovat," vrátil mě těmito slovy tvrdě na zem. Kdybych neměla nemocné bratry, snad bych v ten moment vzala i nohy na ramena. Neschopna lidsky reagovat. Jen jsem rezignovaně přikývla. *Jsem zboží. Nic jiného.*

„Teď si odpočiň, večer budeš pokračovat."

Nějak jsem ta slova nevnímala. Bojovala sama se sebou. S mým vnitřním já i s tím, co jsem prožila. Emočně mě ta noc zničila, rozervala na kousky. Nejistota a nevědomost dalších dní mě ještě více vnitřně rozežírala.

Zavřela jsem se v koupelně, pustila na sebe vodu ve snaze smýt hořkou pachuť noci. Marně. Nepomáhala ani očista, ani slzy. Držela jsem se celá zesláblá stěny sprchového koutu, když jsem v něm sotva

stála. Špatně se mi chodilo. Zlomeně jsem se přesunula na postel a zavřela oči. Až totální vyčerpání mě poslalo do říše snů.

Probrala mě Dolly hlasitým zaťukáním. Přisedla ke mně na postel. Ležela jsem naprosto nehybně. Chytila mě za levou ruku a opatrně si se mnou začala povídat: „Jak ses sem dostala?“

Zírala jsem do prázdna a jen odpověděla: „Má matka. Šlo o obchod. Žili jsme na hranici chudoby. Kdyby sourozenci nepotřebovali léky...“ vzdychla jsem posmutněle nad svým osudem. Nemohla jsem už ani brečet, jak silný jsem prožila šok.

„Snad jim teď bude lépe.“

Dolly na mě tupě civěla. Co vyslovit v takovém momentě? Zlobit se, že rodina prodala nejstarší dceru? Pomohla bych si nadáváním? Měla je proklít? Uklidňovala jsem se tím, že je sourozencům lépe. A ten zážitek z noci? Panenství je pryč. Tak co jiného by mi mohli vzít?

„Taky jsem to neměla jednoduchý,“ prolomila ticho.

„Bude hůř?“ dotazem jsem se málem zajíkla.

Dolly pár vteřin mlčela.

„Můžeš tady zažít hodně odporné věci. Hlavní je se vyhnout násilníkům. Kvůli tomu jsem si nechala dát tyto prsní monstrózní implantáty,“ hlesla a ukázala na prsa. „Musíš se naučit milovat šoustání. Jen tak můžeš přežít a těšit se na lepší budoucnost,“ vzdychla. Upřímně jsem doufala v jinou odpověď.

„Přežít?“ Tělem mi projela husina. Oči vyvalila děsem. Tušila jsem, že informace nebudou příjemné. Stejně jsem doufala ve vidinu lepších zítřků. *Bude ještě hůř?!*

„Nebudu lhát. Už zde pár dívek zmizelo. Colombo, kterému patříme, je mafiánský boss. Umí si zajistit poslušnost. Holky ti radily dobře. A nemohla jsem ti nic říct před aukcí. Lepší nevědět, říká Pablo. Proto se snaž nevzdorovat,“ chlácholila mě a malinko nastínila situaci. V tomto světě opravdu hodně naivní, což paradoxně ovlivňoval můj původ.

„Kolik nás tady v tom Bordelu je?“ zajímala jsem se, když už se tak rozpovídala.

„Tady v domě? Je nás teď s tebou pětadvacet. Neposlušný zmizí. Ale mají další domy. Netuším kolik, prý po celé Kolumbii, co

vím. A tam jsou daleko horší podmínky. Dá se říct, že tady budeš mít největší luxus. Můžeš zde být šťastná,“

Ironicky jsem se zasmála.

„Šťastná?“ zopakovala jsem její slova.

„Myslím to vážně. Jak do tebe dají drogy, jsi ztracená. Dneska se potkáš s Pablem. Ten se ti bude líbit, může tě hodně naučit. Zítřek bude obrovská zkouška. Pak budeš mít chvilku klid,“ pomalinku mě zasvěcovala do prostředí.

„Zkouška?“

„No. Nechci tě vyděsit dopředu. Užij si dneska Pabla. Ten je fajn, toho tady milujeme.“ *Tak Pablo?*

Měla jsem ještě dvě hodinky čas.

Něco málo jsem snědla. Vzala jsem si na sebe připravený župánek a střevíce s mírným podpatkem. Na těch jsem se zatím učila chodit. Bylo mi divný, že jsem měla jít jen tak nalehko, v saténovém zavinovacím negližé. S oblečením mi pomáhala Dolly a měla jsem prý jen přeběhnout do jiného patra. *Zatím mi pomáhala, než se samozřejmě sama všechno naučím.*

Dolly mě odvedla přes halu do zadní části domu a jen dopověděla krátkou informaci: „Tady na něj počkej. Neboj se, můžeš mu věřit.“

Vlezla jsem do místnosti. Působila majestátně, obří knihovna uklidňovala mysl a já zde cítila podivnou vůni. Možná toto prostředí vnímaly moje smysly trochu jinak právě proto, že jsem se tady nacházela sama, odříznuta od nejbližších. Na stěně jsem si prohlížela podivné obrazy s kostkami. Pohled mi sjel i k zaprášeným knihám, které někdo položil na obrovský stůl.

Z okna jsem zaslechla jen ptáky. Koukala jsem ven přes sklo, kde jsem viděla jen hustě zarostlou krajinu se zapadajícím sluncem. *Přes ten místní prales by snad ani nešlo utéct. A venku?* Všude hlídali ozbrojenci.

„Ahoj, jsem Pablo,“ promluvil na mě nádherně zvonivý mužský hlas. Otočila jsem se. Stál přede mnou urostlý muž s překrásným úsměvem, oči hluboké, světle hnědé a tmavé delší, nedbale rozcuchané vlasy. Zatajil se mi dech. V ruce držel fotoaparát.

„Nicca,“ představila jsem se a Pablo se podivně zatvářil.

„Jdu si tě nafotit na nové doklady.“ Oči mu přeskakovaly pohledem na mě a na fotoaparát a lehce zvedl levý koutek rtů. Pravý opak toho nechutného šejka.

Postavil si mě ke stěně a udělal pár snímků. Přenesl váhu z pravé nohy na levou a opatrně si mě dál celou prohlížel.

„Jsi moc pěkná. Dostaneš novou identitu,“ hovořil pomalu, ale dominantním hlasem. Vyhrabal papíry s mojí složkou, do kterých se začetl. „Někdo je vtipný. Koukám, že tvé nové jméno je Lóra Benz. A je ti dnes osmnáct,“ předčítal mi z dokumentů.

„Ale mně bude pozítří šestnáct a jmenuji se Nicca,“ odporovala jsem.

„Lóro, ode dneška už jsi plnoletá. Na svoji původní identitu zapomeň. Na vše, co se stalo, zapomeň. Zítra budou hotové nové doklady. Nachystané a uložené u Anthonyho, ty dostaneš jen kopii. A teď se, prosím, svlékni, ať si tě mohu prohlédnout, Lóro,“ mluvil se mnou tak, že jsem mu nedokázala odporovat. Jen tím neustálým oslovováním novým jménem mě provokoval. Asi chtěl, abych si zvykla. Byl jako samotný Satan, který mě ovládal jedinou myšlenkou. Mně se nové oslovení najednou zalíbilo.

„Dobře. Takže se jmenuji Lóra,“ uposlechla jsem a pokorně si svlékla negližé.

Prohlížel si mě a něco stále zapisoval do poznámek. Na modřiny jsem netrpěla. Překvapivě jsem měla jen červené zápěstí po té hrůzné noci. Okousané bradavky jsem vnímala jen já a jediný cucflek za zátylkem mi schovaly vlasy.

Nervózně jsem sebou šila a trošku se před Pablem styděla, ale tak nějak mě jako muž podivně přitahoval. Nebo mě magicky ovládal? Snad i díky své naivitě jsem mu věřila každé slovo.

„Líbil se ti včerejší zážitek?“ zadumal s pošklebkem, ale evidentně se zajímal. Posadil si mě na vyvýšené lehátko a začal mi něco patlat do rozkroku. Přitom si mě prohlížel, udržoval oční kontakt. Jeho doteky mi sice byly příjemný, ale tělem jsem automaticky cukla.

„Teď drž, Lóro!“ okřikl mě. Něžně, tajemně, a přitom neuvěřitelně vzrušujícími pohyby jako by mě ovládal, čímž přebíral mé tělo pod naprostou kontrolu. *Ne jak ten včerejší orangutan.*

Srdce se mi rozbušilo. Uchopil lem svého trička a svlékl si jej. Měl dokonale propracovaný hrudník a krásně tvarované břicho. Neustále se na mě soustředil.

„Včerejšek patřil k mému poslání. Musela jsem to udělat pro svoji rodinu," snažila jsem se nalhávat sama sobě, že celá ta noční můra byla v pořádku.

„Takže poslušné děvče? To je dobře," chválil, dál si se mnou nenuceně povídal a mě zajímal čím dál víc. Díky tomu, jak se mnou komunikoval a jak působil klidně a charismaticky, si získával moji důvěru. Já se tak mohla absolutně uvolnit. Nalepil na napatlanou věc v mém klíně kus papíru.

„Teď tě to bude bolet," varoval mě skoro pozdě a škubnul.

Zaječela jsem bolestí. Hned mi místo začal masírovat. Na pásce zůstaly snad všechny mé chloupky z rozkroku.

Jenže on nekončil a celý krok zopakoval… a znovu mi místo masíroval. Choval se pozorně, dal mi vodu k pití a po celou dobu, jako by mě uklidňoval. Asi by každá ženská v dané sekundě žebrala o život, ale pochopila jsem z jeho jednání, že se mě jen snažil připravit na budoucnost. Učil mě přežít.

Na jednu stranu to příšerně bolelo, ale i podivně vzrušovalo. Zvlášť, když mi vykládal ta hezká slovíčka.

Když jsem si myslela, že bylo po všem a z celého mého těla zmizelo veškeré ochlupení, roztíral mi po těle příjemný olejíček. Zvlášť se soustředil, když se vrátil ke klínu. Tam nakapal mimořádnou dávku a promasíroval červená místa. A tady pak pokračoval s pinzetou. Natahoval moji nejcitlivější kůži. Díky jeho dotykům se bolest postupně měnila v slast.

Jak jsem mohla být tak neuvěřitelně vzrušená? Snad i z toho předchozího zážitku jsem se cítila pořád traumatizovaná. Myslím, že jsem neměla ani volby a já se rozhodla prostě podlehnout.

Nečekal na souhlas. Oddaná i paralyzovaná zároveň. Zajížděl mi prsty níž a já pod jeho smyslnými doteky hlasitě zavzdychala.

„Teď už jsi dokonalá," zachraptěl a odložil nářadí. Jak jsem mohla být najednou tak extrémně citlivá?

„Chceš ukázat, jak to může být hezký, Lóro?"

Tajuplně mi pohlédl do očí a já jen zalapala po dechu.

Koukala jsem mu do obličeje. On na odpověď nečekal. Spojil se s mými rty a vášnivě mě políbil. *Můj první polibek v životě. Alespoň něco jsem prožila poprvé krásně…*

Mým tělem procházel elektrizující pocit a já dychtila po dalších dotecích. Zhypnotizoval mě? Dotknul se mých bradavek a celé mé tělo na něj reagovalo.

Sundal si kalhoty. Uviděla jsem jeho vzrušení. Mužské tělo se mi líbilo. Jeho vybavení vypadalo mnohem větší než z včerejšího dne.

Mýlila jsem se. Ten šejk se chlubil tlustou ošklivou žížalkou. Pablo je proti němu dokonalý. A jak mi vyprávi ta nádherná slůvka...

Dolly říkala, že jsem si měla dnešek užít. Myslela tím, ať se zamiluji do Pabla? *Najednou jsem ho chtěla.*

Nohy se mi instinktivně roztáhly.

„Ukaž mi, jak jsem to měla poprvé prožít, prosím," zaškemrala jsem a Pablo si mě přitáhnul k sobě. Ten jeho výraz? Fascinující…

Masíroval mi citlivé místo a vysvětlil, kde je klitoris a jak jej používat. Odevzdala jsem se mu a nechávala ho, aby si se mnou dělal, co chtěl. Uvnitř sebe jsem ale křičela. Vysnila jsem si tento moment? Pabla jsem vnímala jako prince na bílém koni. Předstírala jsem tak zájem o tuto intimní chvíli? *Ne.*

Po jeho dotycích jsem prožívala svůj první orgasmus, aniž by do mě vstoupil. Bedlivě mě sledoval a přizpůsoboval se mému tělu. Laskal mi bradavky, zahrnoval tělo horkými polibky.

Osahávala jsem jeho krásné, mladé tělo a prozkoumávala každičký jeho sval, hladkou kůži a vše mu láskyplně vracela.

„Chceš ho nejdřív ochutnat, Lóro?" vyzval mě Pablo.

Podíval se mi upřeně do očí a nastavoval mi penis k obličeji. Vzal mi ruku a přitáhl ji ke svému klínu.

Chtěla jsem si ho prohlédnout z blízka.

„Uchop ho takto do ruky a nasaj ústy," přesně mě naváděl co dělat. Krásný a voňavý, příjemný na dotyk i pohled. Kůži měl dokonale oholenou. Jako já…

Pablo mi chytil hlavu a zajel svým penisem hlouběji.

„Dívej se na mě!" přikázal, vyjel mi na chvilku z úst, a pak mi opět s penisem zajel až do krku a zpět. „Jo, toto je dokonalý, hluboký

oral. Takto to miluji," vzdychl a ukazoval mi, co se mu líbilo. Zaučoval mě, jak jsem měla dál pokračovat. Vyprávěl, jak ti nejmocnější si přirovnávali svoje mužství k něčemu jedinečnému a dokonalému. On sám si ho přirovnával k užovce. Příjemný na dotyk, přizpůsobivý a beze strachu mě uměl prý potěšit. Protože plazi prý mají bohatý sexuální život díky klitorisu samiček…

Najednou jsem mu chtěla udělat radost sama. Po počátečním šoku jsem zajížděla snad ještě hlouběji. Slzy mi vytryskly z očí, ale já pokračovala a zintenzivnila sání.

„Učíš se rychle, Lóro. Nádhera," zavzdychal z mého uspokojování. Udělal se do mě a já tak poprvé ochutnávala jeho příchuť.

„To je ono, pěkně všechno polkni!" ovládal mě a manipuloval se mnou, aniž bych si to uvědomovala. A já se nechala krotit.

Poslechla jsem a cítila na jazyku podivnou, trpkou chuť mužské šťávy. *Mám si sex zamilovat? Vtloukala jsem si do hlavy slova holek. Jde o jediný způsob, jak přežít, poučovala mě Dolly před setkáním…*

Pak mě vyzvednul zpět na lehátko a roztáhl mi nohy. I on mě ochutnal a já ucítila, jak mi klín hořel nedočkavostí. Zajel do mě prsty. Nadzvedla jsem se a chtěla sledovat, co se mnou prováděl. Dostal do mě snad i celou ruku, což jsem už nebyla schopna sledovat, protože jsem se dole rozstříkala. *Ty pocity se nedají popsat.* Zakláněla jsem hlavu, přivírala oči a při tom jsem si užívala neskutečný pocit vášně. Opatrný, a přitom roztoužený i smyslný.

Když ze mě vytáhnul prsty, varovně mi naznačil, že bude pokračovat jako muž. V hlavě jsem měla bordel. Tělo poslouchalo a vnímalo jen nádherného muže, který mi stále šeptal líbezná slůvka. Zamotal mi hlavu tím, jak se mi vyznával, obdivoval moji krásu i jedinečnost. Šeptal mi uklidňující slova – nyje, kterými mě totálně odzbrojil. Tak něžná slova musí milovat snad každá dívka.

Pohlédla jsem na něj a přitáhla si ho co nejblíže. Vtom jsem ucítila jeho penis hluboko v sobě. Já snad znovu přicházela o panenství. S výraznějším a urostlejším mužstvím dokonalého Pabla.

Jako by mě zfetovali. Snad jsem s Pablem prošla jakousi přeinstalací mozku a vzpomínky z předchozího dne rychle vytěsnila.

Byl ke mně tak jemný, mužný i laskavý. Postupně přidával do tempa. Sledovala jsem jeho tělo. Ty jeho napínající se svaly, jak zatínal, když se ve mně utápěl. Vnímala jsem každičký dotyk. Přitáhl moji pravou ruku a položil mi ji na klitoris. „Teď se dráždi!“ rozkázal a já pokorně poslouchala, jako krotká laň.

Pablo přidal do tempa a mně se to děsně líbilo.

Procházely mnou vlny extáze a pak mě dokonale naplnil. Intenzivně a naléhavě. Přitom tak mile a citlivě. Tu noc jsem se do Pabla zamilovala.

V éteru hrála píseň s textem, který mě ani nenapadlo se mnou tolik spojovat. K mé situaci tak trefná... Melodie udržovala naše vražedné tempo a ten text:

ŽIJI NA HADÍM OCASE, POMALU VJELA JSEM DO RÁJE.
V SOBĚ JEN TAK PÁR TAHŮ, VKRÁDÁM SE DO HŘÍCHU.
PO DALŠÍM ÚDERU, VŠECHNO JDE DO HÁJE,
NA HADÍM OCASE, S OPRÁTKOU NA KRKU.
CESTA JE DLOUHÁ, POMALU PLYNE.
OBČAS NĚJAKÁ NADĚJE… JE JEN FALEŠ DO PEKLA.
ŽÁDNÝ SRDCE, PROSTĚ NIC. HAD V NÁS VŠE JEDEM OTRÁVÍ.
NADĚJE NA LÁSKU, NALEJE JEN BOLEST
A BUDEME SE JEN SMUTNĚ MILOVAT.
STŘÍLET, KŘIČET A PÁLIT…

Objímal mě, mazlil se se mnou, šeptal krásná slovíčka. Zůstal se mnou celou noc, které byla plná rozkoše.

Kapitola čtvrtá

NICCA – LÓRA

Ráno jsem se probudila v náruči Pabla. Usmíval se ve spánku. Cítila jsem se s ním šťastná. Chtěná. Důležitá. Hladila jsem jeho mužné tělo a zahrnovala polibky, které ho probouzely.

„Bylo to s tebou nádherný, Lóro. Jsi tak jiná než ostatní dívky. Kéž bych mohl být jen s tebou," vyznával se mi a vracel každý polibek. Nešťastný, že se musel z mé náruče oddálit za prací. Říkal mi, jak jsem dokonalá, dokonce se mnou chtěl plánovat budoucnost. *Je možné, aby se tady, v tom podivném prostředí, zrodila láska?*

„Já vím, že tě teď nečeká nic lehkého, Lóro. Chci, abys věděla, že jsem tady pro tebe. Ta noc s tebou…" odmlčel se a já se snažila vyčíst z jeho očí něco nádherného.

„Nejednalo se jen o sen?"

„Rozhodně jsme nesnili, ani jeden. Přál bych si s tebou jiný život. Víš co? Zkusím něco vymyslet," sliboval.

Rychle jsem uvěřila jeho tlachání plytkých slov a po noci s ním si hodně zlepšila náladu. Uvěřila jsem, že práci v Kolumbii zvládnu.

Když jsem se vrátila do svého kutlochu, přišla za mnou vyzvídat Dolly.

„Takže Lóra? Pěkný," chlácholila s úsměvem věty, které jsem moc nevnímala. Hlavně mi přinesla tabletu, kterou mi přikázala spolknout.

Vzala jsem si ji od ní celá zmatená a nedůvěřivá. Podávala mi i sklenici s vodou a naléhala, abych neodmlouvala.

„Co to je?" Moc jsem jí nevěřila a neplýtvala zbytečným okecáváním, ale o podávaném léku jsem chtěla vědět více.

„Nechceš snad děcko s tím šaškem, co z tebe udělal ženu?!" Při té myšlence jsem obratem tabletu polkla.

„A to, co nás čeká dál, tam nemůžu otěhotnět?" vyzvídala jsem a nečekala, že se dozvím více informací. Začala jsem se smiřovat s tím, že si na tento život zahalený tajemstvím, budu muset zvyknout.

„Bude se konat veletrh sexu. Tam jsou naštěstí přísná pravidla, neuhlídali by jinak možný přenos pohlavních nemocí." Přisedla si ke

mně. Evidentně vážila slova, zřejmě aby mě nevystrašila. *Začínala jsem si zvykat na její dávkování informací. Ale veletrh sexu? Co to kruci znamená?*

„Veletrh sexu? A nemoci?“ zalapala jsem šokovaně.

„Žila jsi snad mimo civilizaci?“ podivila se.

„No, skoro ano.“ Vzpomněla jsem si na domov. Bublina, v jaké jsem žila, neznala tento svět. Nedalo se na nic připravit. *Všechno je nové a neznámé. Motorem ve mně zůstává má rodina.*

„Jo. Kupci, byznysmeni, muži, co si nás tady mohou kdykoliv vzít. My všechny jsme jen majetek Colomba, a ten dbá na pravidelné kontroly. Ty díky svému panenství jsi tomu tentokrát byla ušetřena. Naštěstí je zde velmi přísné kritérium k zákazníkům. Kdyby ses dostala jinam, tam už by tě pásli na ulici. Zfetují tě a tím bys skončila, nevěděla o sobě. Proto se ti snažím opatrně naznačovat pravidla. Lóro, prosím, zamiluj si sex. Chtěj ho čím dál víc. Buď nejlepší kurva, jakou si může Colombo přát. Jen tak přežiješ. Jen tak najdeš štěstí...“

Její věty mi dlouho rezonovaly v hlavě. Nerozuměla jsem absolutně ničemu. Chtěla jsem víc informací, které se mi nedostávaly.

Pomalu jsem se převlékala a svou novou image si prohlížela na denním světle. Téměř průhledný outfit se mi nelíbil. *Musím vydržet.*

I přes milióny otázek jsem se poprvé cítila jako žena. Tak jiná, přitažlivá a sexy. Mohla za to noc s Pablem, na kterého jsem neustále myslela? I když jsem byla vystrašena k smrti, moje tělo toužilo po dalším hříchu s ním. *Kéž bych mohla s Pablem někam zmizet…*

„Takže co mě čeká teď?“ vyzvídala jsem od Dolly, když se mi vrátila pomoci.

„Dnes si odpočiň. Na veletrhu všichni použijí ochranu. Kondom,“ vysvětlila a ukázala mi důležitý balíček. Otevřela jsem jej a pročítala manuál. Dolly mě do všeho zasvěcovala. Přinesla atrapu penisu, abych se prý do budoucna kondom naučila navlékat sama.

Šokovaně jsem se na ni podívala a v hlavě mi šrotovalo, proč se mám zrovna toto učit. *Co to všechno znamená?*

„Všichni? Kolik jich bude?“ Sedla jsem si na postel a vzala si do roztřesené ruky tu věc. Netušila jsem ani, že ta atrapa se doopravdy používala. Umělý penis.

„To nevím," sklopila oči a působila upřímně. „Budeš mít zavázané oči. Hudba je tam dost hlasitá…," zasvěcovala mě do tajů erotického dusna.

Už při té představě jsem přestala vnímat další informace.

Takže doteď jsem byla se dvěma muži. Když jsem si vzpomněla na samotný akt, a jak dlouho trvalo, než se muž udělal, tak mě začalo pálit v kundičce. Fakt se ze mě stávala šlapka? Veletrh sexu? Celý den? Kalkulovala jsem si reálný čas, a kolik by do mě mohlo vstoupit mužů. *Tak tři až pět? To je příšerný! Copak opravdu není jiné volby? Proč? Co je toto tady za díru?*

„Dolly, potřebuji si zdřímnout."

Zamotala se mi z té představy hlava a chtěla bych být prostě sama.

„Rozumný nápad. Hlavně se najez a pij!" Ukázala do rohu místnosti, kde se vše nacházelo na stole a odešla. *Musím si zamilovat sex! Opakovala jsem si neustále v hlavě. S Pablem se mi milování líbilo. Třeba se tam budu milovat jen s Pablem.* Říkala, že budu mít zavázané oči. Snad mě jen strašila.

Nalhávala jsem si celé hodiny a doufala, že se snad z této noční můry probudím.

Prospala jsem celý den. Nevím, co se se mnou dělo. Snad i z toho prášku jsem otupěla. Jen jsem pociťovala příšernou žízeň. Navíc Pablo ve mně asi něco probudil. Moje tělo se chovalo najednou o dost citlivěji a já zatoužila po intimních dotecích. *Je to po tom všem vůbec možné?*

Následující dopoledne jsem si pokorně vzala připravené prádlo. Menší už být nemohlo. Oblékla jsem se a nachystala dle pokynů.

„Tak pojď," přišla Dolly se záhadným úsměvem na tváři a vyzvala mě, abych se k dívkám připojila. Na takové rušno žen s nepochopitelnými drby se připravit nedalo a nezměnilo se to ani v autobuse, který na nás čekal.

„Pojedeme společně. Čeká mě to samé," hlesla Dolly a popadla mě za ruku. Uvědomila jsem si, že ačkoliv byla hodně zvláštní a skoupá na slovo, patřila tato dívka teď k mým nejbližším. Po Pablovi. Tohle místo se stalo nyní mým domovem a sen, že se ještě někdy shledám s matkou a sourozenci, se dávno rozplynul.

V doprovodu ozbrojených mužů jsme jeli rovnou do obrovské haly na kraj jakéhosi města.

„Akce začne za půl hodiny, tak prosím svléknout a postupně si vás připravíme," vyslovil jeden z organizátorů. Zmatenost ve mně sílila.

„Lodičky si nechej!" kontrolovala Dolly můj přístup i tělo. „Mají rádi, když jsme sexy."

Já se necítila sexy, ani svůdně. Spíš jako laciná děva. Prádlo, které jsem si prý mohla nechat, odhalovalo stejně víc než dost. Lemovalo pas a zvýraznilo intimní místo. Ani punčochy nepovolili. Všechno bylo absurdní a já netušila, do čeho jsem šla.

Vstoupili jsme do obrovských, výstavních prostor, kde se nacházely nasvícené stolky s nejrůznějšími pomůcky, které jsem neznala. Toto patřilo k tomu poslednímu, co jsem zahlédla. Pak už nám zavázali oči a postupně, každou z nás, přivedli na přidělené místo.

Nějaký muž mi pomáhal správně usednout na jeden z nasvícených stolků.

„Ty budeš dnes klečet!" rozkázal hlas a dával mi jakýsi obojek na krk. Břicho jsem měla položený na asi polstrovaném sedáku soudě podle měkkosti. Nohy mi roztáhly a ukotvily zřejmě do třmenů. Pak jsem slyšela cvaknutí a v ten okamžik povolily zbytky látky. Cítila jsem jen, jak mi přes půlky visel zbytek provázku z otevřených tang a vnímala plandající textil u holé kundičky.

„Po dvou hodinách budeš mít pauzu. OK. Pokud bys potřebovala přestávku dřív, je tady tlačítko," sdělil mužský hlas a rukou mě nasměroval pod stůl, kde jsem jej nahmatala. „Ale bacha, smíš jej použít pouze jednou, tak si alarm raději šetři. Neboj, kondomy i lubrikanty jsou zde všude, nebudeš skoro nic cítit. Drž se holka!" podivně mě uklidňoval.

Pak začala hrát velmi tvrdá a hlasitá hudba a já jen vnímala, že se místnost zaplňovala.

Cítila jsem první doteky.

„Pěkná děvka!" někdo zakřičel a já stále doufala, že je tady někde poblíž Pablo.

Pak už jsem slovům přestávala rozumět. Hudbu dali ještě hlasitěji a já za to byla i vděčná.

Někdo mi polil zadek jakousi tekutinou. A pak... Do háje! Opravdu se to dělo. Někdo se na mě ukájel a já ani netušila kdo. Vysunul se a znovu zasunul. Zatínala jsem zuby, když mě plácal po zadku. Klín jsem naštěstí moc nevnímala, ale doteky dalších páru rukou, které mi mačkali prsa, mě děsily. Někdo se mi pokoušel strčit cosi do pusy, chuť působila gumově. Rozhodně se o mě pokoušeli dva muži, tak velké a hrubé ruce ženy nemívají. Po čase, po hlasitém napomenutí zřejmě toho muže, který mě sem poutal, mi pusu uvolnili a pokračovali dál. Pořád a stále do mě střídavě vstupovali.

Celé to bylo velmi nepříjemné. Dusila jsem v sobě strach i výkřiky. Nechutný styk jsem vnímala jen slabě, nevzrušivě, cítila jsem jen neustálé naplnění. Měla jsem pocit, že po mně i cosi čmárali. Nenáviděla jsem zavázané oči. Vytáčela mě hlasitá hudba. Bezmoc a pocit, že jsem něčí majetek a muset odpracovat vykoupení vlastní rodiny?

Cítila jsem se čím dál více frustrovaná, naštvaná a myšlenky na pěknou noc s Pablem se mi vzdalovaly. Přes to všechno se mi vracel strach o moji rodinu. Kdybych se začala bouřit, zničila bych vše? Nemohla jsem dopustit, aby mojí vinou zemřeli. Obětovala jsem se pro ně.

Protřepala jsem si myšlenky a soustředila se zpět na práci. *Takže dva nebo tři neznámí muži se na mně uspokojovali? Já měla v sobě během tří dnů už pět mužů? Jsem děvka!*

Po dvou hodinách jsem dostala na deset minut pauzu. Odemkli mě a se zavázanýma očima, podepřenou o cizí paže, mě vedli pryč.

„Odvedu tě na toaletu a počkám za dveřmi," jak zkrocené zvíře jsem poslouchala hlas, asi mého strážce. Sotva jsem chodila, z té pozice mi zdřevěnělo tělo.

Za dveřmi jsem si na čas sundala pásku z očí. Vykonala potřebu. Zbytek mého prádla vůbec nic neschovávalo. Po těle jsem měla černé čmárance. Co asi toto znamenalo?

Mrzelo mě, že jsem své tři amanty neviděla. Možná, kdyby mi viděli do očí, nikdy by mě za atrakci nechtěli. Třeba se jednalo o nějakou hru s Pablem. Kéž by to byl on a používal jen nějakou atrapu, na které jsem zkoušela ten kondom. Doufala jsem, že všechno je jinak a má nějaké rozumné vysvětlení.

Podle záchvěvů v klíně se udělal asi jen jeden muž. Tím jsem si byla jistá, takže ta moje teorie mohla být reálná. A ty další ruce, co jsem měla na obličeji a na ňadrech? Snad stráž?

Zvláštní ale je, že dole jsem téměř bez citu. Celá ta akce mi byla velkou záhadou, nic mě nebolelo. Psychicky jsem se cítila zmateně i ztraceně zároveň. Děsila se, co mě ještě čekalo. Doplnila jsem potřebné tekutiny z připravené pet flašky a soustředila se na svoje tělo.

Na to, že skoro celou dobu ve mně je ten chlap. Bože! Ještě dvě přestávky. Odpočítávala jsem v hlavě vteřiny.

Povídali, že zde platí velmi přísná pravidla. *Naštěstí.* Jo, cítila jsem se zneužívaná, ale obětovat se pro sourozence, v objetí cizích, mi dávalo smysl. Chtěla jsem přežít, doufajíc, že se jednou vrátím domů jako hrdinka, která zachránila bratry. Jen, proč mě, sakra, tak počmárali?

Zavázala jsem si oči dle instrukcí a vyšla ven z toalet. Muž mě odvedl zpět na mé místo. Znovu mě ukotvil, připoutal a já se psychicky připravila dokončit ty asi dva nápadníky. *Nejsem si jistá*.

Tentokrát mi ale přes zadek nerozetřeli ten gel a najednou pokračování sakra bolelo. Asi mě před tím ten lubrikant nějak tlumil. Na toaletě jsem si vagínu vyčistila. Teď jsem měla co dělat, abych vše rozdýchala. Sténala jsem a hlasitě křičela. Asi jsem si tím přilákala dalšího muže. *Do háje! Pět mužů za den? Se zbláznili?*

Myslela jsem si, že zešílím. Bolest, strach i šok. Cítila jsem se odporně. Vnímala jsem na těle další ruce. Kvíkala jsem u toho, snažila se svíjet a od přírazů vzdalovat. Zalapala jsem po dechu, jak mě ti muži doslova mučili a můj křik situaci jen zhoršoval.

„Pořádně, fuck! Ta děvka to chce, nic jiného si nezaslouží!“ zaslechla jsem hlasité výkřiky angličtiny. Slzy mi schovával šátek. Zatnula jsem zuby a snažila se vydržet ten tlak, ale už mi docházely síly a já zmáčkla tlačítko: ALARM!

Muž ze mě vystoupil. „Nic nevydrží, děvka!“

Víc jsem jim nepochopila.

Strážce, který mě měl na starosti, ke mně přistoupil a hned pochopil. „Setřela sis ze sebe gel na toaletě, ten ti znecitliví intimní partie,“ napravoval vzniklou chybu. Zakapal mi rozbolavělá místa. „Teď už to bude dobrý, můžeš pokračovat,“ sdělil nadřazeně.

Šílená noc. Naštěstí už skončila.

Napočítala jsem nakonec v sobě asi sedm mužů a proklínala se. Jak mohli? Proč? *Co jsou ti lidé zač?* Proč měli zapotřebí zneužívat cizí ženu?

Ten znecitlivující gel byl ale fantastický vynález, téměř nic jsem necítila.

Když nás konečně odpoutali, přehodili přes nás pláště a odnesli ven. Všem nám sundali pásky z očí. Vysvětlili nám, že nám zakryli oči, abychom neviděli muže. Neradi prý prozrazovali svoji identitu. Vyčerpaná, zničená a v ten moment jsem neschopná sama chodit, jsem tu akci víc neřešila. Naštěstí se o nás postarali strážci.

Snažila jsem se vstřebat své pocity. Chtělo se mi zvracet. Představa, že si ve mně užilo sedm cizích chlapů? Příšerný. Pořád jsem doufala, že se mi všechno jen zdálo. Nebo šlo o nějakou podivnou hru, která bude mít rozumné vysvětlení...

Jenže to už jsem zkolabovala a poslední, co jsem vnímala, bylo, jak mě odnášeli.

Probrala jsem se až ve svém pokoji, kde se mou zůstala Dolly. Měla o mě starost. Ještě pár minut trávila se mnou.

„Přežila jsi to," konejšila mě slovem i pohledem. Nechápala jsem, jak mohla být tak silná. Vůbec z té akce nevypadala zničeně. To se uměla tak připravit? Šokovaně jsem poslouchala jen její pozitivní věty.

„Jo. Pochopila jsem naštěstí docela brzy, že ten gel nutně potřebujeme. Dolly? Vysvětlíš mi, proč jsem po celém těle tak počmáraná?" zareagovala jsem a sundala si plášť. Prohlížela jsem si mraky černých čmáranců. Byly jich desítky, možná i stovky. Vzlykala jsem. Možná jsem působila navenek jak hadrová panenka bez pocitů. Vnitřně se to ve mně bouřilo. Doposud jsem takový svět neznala. Žila jsem v uzavřené kolonii. Matka poslouchala otce na slovo. Vychovávali mě v uzavřené komunitě a určité disciplíně, že žena je majetkem mužů. A chudoba? Ta nás dohnala do stavu, kdy jsme si neuvědomovali z kladní principy. Že každý má právo na život. Říct ne, když se nám něco nelíbilo. Vždyť mě sem matka prodala! Jen obchod. Nic víc. Prostředí mé vnitřní mantinely měnilo. *Je toto všechno v pořádku? Vždyť*

se to děje ve světě dodnes. Jak jsem měla vědět, kdy říct dost? Vždyť nikdo v mém okolí si nikdy nedovolil odporovat.

Dolly sklopila hlavu.

„Za každého muže, co si užil v tobě, je jedna čárka. Taková je jejich zábava," špitla skleněným pohledem a zahleděla se do prázdna.

Roztřepala jsem se, okamžitě se mi zvedl kufr a já běžela na záchod zvracet.

Dolly za mnou doběhla a pomáhala mi chytnout vlasy.

„Bylo mi poprvé stejně," povzdechla si a znovu chlácholila. Objala mě v pase a pomáhala šok vstřebat.

Jakmile se mi uklidnil žaludek, koukla jsem na ni. „Jak dlouho tady jsi?"

„Skoro osm let," zašvitořila smutně.

„Kolik?" leknutím jsem vykřikla a lekla se. Dolly namáčela ručník a otírala mi počmáraný obličej.

„Copak odsud neexistuje cesta ven? Brala jsem, že matka obdržela za mě prachy, ale myslela jsem, že si vše odpracuji a jednou svitne naděje na lepší život."

„Lóro, už za tvé panenství dostali víc, než dostala tvoje rodina."

Udělalo se mi zase zle.

„Jak mi toto mohla matka udělat?!" rozplakala jsem se a zírala na čmárance.

„Musela být hodně zoufalá. Nabídka peněz je snadný lep. Mě fotr prodal za pět set dolarů. Víš, že i za dnešek jsem jim vydělala víc? Jenže Colombo a jeho muži… jsou příliš mocní. Ovládají celou Kolumbii i Venezuelu. Bůh ví, kam až jejich klepeta sahají. Pokud by ses teď sekla, klidně celou tvoji rodinu zabijí. A tebe taky."

„Copak není jiná cesta?"

„Já nevím. Jsem zde už hodně dlouho. Viděla jsem, co dokážou. Pro mě je snazší prostě přijmout roli prostitutky a mám klid. Dvě holky si odvedli místní muži, do kterých se zamilovali a u Colomba prý vykoupily svobodu." Asi chtěla ještě něco říct, ale pak změnila téma. „Holky, do kterých začali píchat drogy, jsou pryč. Tady jsem chráněná. Nedostávám se k největším sračkám ani násilníkům. Dnes už jsem v pozici, že mám klid a jen píchám. Dají mi, na co si vzpomenu. Veletrhy se konají jen dvakrát do roka po dobu pěti dní. Pak máme

jednou za čas rituály a jinak jsme prostě nachystaný furt na šukání v Kolumbijském Bordelu. Jak ti říkám. Zamiluj si sex a buď nejlepší. Jen tak přežiješ.“

„To tam půjdeme ještě čtyřikrát?!“ vyděsila jsem se a začala si počítat tiše ty podělaný čmárance na těle. Hlava mi tyto informace nepobrala.

„Bohužel,“ jen odsekla.

„Co je to za lidi, co takto przní ženy?!“ z očí se mi zase draly slzy.

„Přesně. Nadávají nám do špinavých kurev. My ale neměly volby. Oni do nás strkat nic nemusí. Přitom nás píchají, jak se jim zlíbí.“

„Prasata! Nechat se sebou dělat, na co si vzpomenou? Dobrovolně? To je ten svět tak zvrácený?“

„Všude ne. K nám do Bordelu si jdou prostě zapíchat, protože můžou. Špínu hodí vždycky na nás. Kouřit ptáky, roztahovat nohy, líbat prdele. Takový je tento svět,“ hlasitě si oddechla. „Lóro, s děvčaty se tady takto mluvit nedá. Buď opatrná na slova a prostě poslouchej, buď hodná, nestojí za to se bouřit.“ Ukázala mi své jizvy jako varování. Prý z bodných ran, když kdysi neposlouchala. *Vzpurnost se zde nenosí.* Prohlížela jsem si její tělo. I ona měla po těle čmárance. Vrátila jsem se k počítání. Nahlas.

„Nepočítej to!“

Jen na jedné noze jsem jich měla snad dvacet.

„Pane bože! Jsem kurva. Už oficiální! Nemám páru, kolik chlapů se na mě vystřídalo jen za dnešek.“

Brečela jsem a koukala přes zrcadlo na místa, kam jsem jinak neviděla. Spočítat zářezy se mi nepodařilo. *Nicco… Ty děvko!*

Dolly sklopila oči a snažila se uklidnit situaci.

„Nebyla tvá volba stát se prostitutkou a dostat se na toto místo.“

Čistila jsem ze sebe čmárance, počítání nadobro vzdala. Odstraňovala jsem stopy z kůže tak silně, až mi kůže červenala.

„Ještě něco, v příštích dnech díky tomu prášku dostaneš cyklus. Oni milují krvavý sex. Vezmi si radši toto.“ Podala mi krabičku tampónů, kde na krabičce stál nápis, že jsou vhodné při styku.

Vysvětlila mi, že bez těchto tampónů prostě nikdy nesmím fungovat. Nechápala jsem, jak mohla tenhle život, tak snadno přijmout.

Důkladně jsem se umyla a s Dolly, která mi čím dál více bližší, se spřátelila. Vzájemně jsme si pomohly smýt ty nechutné čáry ve společné sprše. Chovala se ke mně tak jemně a laskavě. Přijímat její doteky působilo hodně zvláštně. A ještě podivnější bylo dotknout se jejích intimních míst.

Tu noc zůstala spát se mnou v posteli.

Druhý den se situace opakovala, opět nás přivezli do velké haly, tentokrát mi dali uzavřené spodní prádlo a posadili prý na gynekologické křeslo. Spoutali mě, nůžkami mi celé prádlo rozstříhali a znovu tak odhalili mé nahé tělo. Když pustili hudbu, jen jsem cítila, jak do mě někdo vstupuje, zas a zas, jen teď už jsem si hlídala gel.

Dle rady Dolly jsem si připomínala v hlavě: *Miluj sex! Musíš. Jen tak přežiješ…*

Opakovala jsem si stále ty slova dokola jako mantru. Nakonec jsem došla k jedinému závěru. Stala se ze mě děvka. V hlavě jsem měla bordel a přesvědčovala sama sebe, že děvkou být musím, protože mi nic jiného nezbývalo.

Snad pocit sebezáchovy, možná hrdost mě táhla dál a já i přes to všechno chtěla přežít.

Něco ve mně jelo dál, jakýsi motor. Možná myšlenky na Pabla? *Jak že vyprávěla Dolly, že se odsud holky dostaly? Když se do mě zamiluje, vykoupí mě? A na tuto myšlenku jsem se začala soustředit…*

„Hele, toto je ta ze včerejška, co si tak užívala, jdeme do ní!“ zaslechla jsem, jen tentokrát mě dole už dobře znecitlivěli. Pokorně jsem držela tak, jak poroučeli. Vnitřně jsem trpěla, protože jsem dělala něco, co jsem nechtěla. Spoutaná. Bezmocná. Má práce. Nejstarší řemeslo světa. Musela jsem přece ochránit rodinu.

Cyklus se nakonec dostavil následující den, ale díky Dolly jsem byla na všechno připravená.

Jenže poslední den mě od ní oddělili. Posadili do osobního vozu a vezli někam úplně jinam. *Sakra! Co se zase děje?*

Kapitola pátá

LÓRA

V tomto světě nic nefungovalo normálně. Každou minutu se člověk klepal, co mohlo přijít.

Nikdo mi nesdílel žádné informace. Odřízli mě od světa a já ztrácela pojem o tom, co je v pořádku a co už je za hranou.

Po necelé hodině přistoupil do vozu Anthony.

„Kam mě vezete?“ špitla jsem skoro neslyšně. Vyčerpaná i vyděšená z toho, co zase mělo přijít, jsem škemrala dychtivě po informacích.

Dolly vyprávěla o tom, že jinde mohlo být ještě hůř. Po zážitcích minulých dní mi začaly naskakovat stíny pochybností.

„Neboj, brzy se vrátíš. Jen musíš k lékaři,“ odsekl pod hustým knírem. Více se se mnou nebavil.

Dusná, teplá noc přímo vybízela k nekalostem. Za oknem jsem skoro nic neviděla. Jen jsem stydlivě skrývala zmalované, zneužité tělo pod tenkým, černým pláštěm.

Dojeli jsme na malé letiště, k nasvícenému, známému letadlu. Úzkost mi projela celým tělem. Tolik zvratů, každým dnem...

„Copak není lékař někde tady poblíž?“ podivila jsem se, že jsme museli cestovat letecky. Kolumbie patří k obrovským mocným zemím v porovnání s rodnou Venezuelou. Já ani netušila, v jakém městě jsem se nacházela. *Vlastně jo. V tom největším odpadu na světě. Kdo jiný by se tak choval k ženám? Jsme jak na nejodpornější skládce. V Bordelu, kde holka vůbec nic neznamená. Jen kus masa. Zboží…*

„Ne tak kvalitní, pojď, nastup!“ jen mi rozkazoval. Neměl v očích ani kousek lítosti. Proč by ji taky měl mít? Vždyť si mě koupili.

Raději jsem mlčela a poslouchala příkazy.

„Běž se umýt a převleč se do tohoto," předal mi na chlup stejnou teplákovou soupravu, tak jako prvně. Nová, ještě zatavená v igelitovém pytlíku. Dobelhala jsem se z posledních sil do koupelny a ve vlhké žínce našla dočasného nejlepšího kámoše.

Letěli jsme asi hodinu, když v reproduktoru zachrastila nějaká informace, kterou jsem sice nechápala, ale pochopila i tak, že letadlo přistávalo.

„Jsem docela unavená," povzdechla jsem, když jsem se po nepříjemným přistání snažila vstát a rozpohybovat tělo. Doufala jsem, že už budu v klidu.

„Doktor tě přijme až ráno, máš nachystaný lůžko. Tam nabereš sílu," syknul a dál podivně mlel něco nesrozumitelného pokleslým podtónem. Zřejmě použil nějaký dialekt, protože dalším vyřčeným slovům jsem nerozuměla a nemělo smysl se více ptát. Bylo mi jasné, že jsem před lékařem nemohla ani pípnout a pokorně přestoupila do auta.

Dovezli mě do přepychové budovy.

„Není to tady až moc hezký na nemocnici?" zašvitořila jsem a zírala s otevřenou pusou. Budovu, která se ukrývala za betonovou zdí, celou nasvěcovalo ostré osvětlení. S vozem jsme jeli rovnou do podzemních garáží.

„Nemocnice je soukromá. Colombova. Nejlepší široko daleko. Pro svoje dívky chceme jen nejkvalitnější služby," sdělil a naznačil drobný laciný úsměv.

Jak jinak. Utéct je nemožné. Pojistili si úplně všechno.

Když si mě sestřička přebírala, všude okolo stála opět ochranka se zbraněmi. Už jsem se nad tím ani nepozastavovala.

„Zde je váš pokoj, Mrs. Benz," oslovila mě anglicky. Asi neměla více informací. Proč by také měla mít…

Počkat. Mrs. Vzpomněla jsem si na základy angličtiny. Není toto oslovení pro paní? Možná mě nechtěla jen urazit. Sice jsem ještě nezletilá, ale tady tento stav nikoho nezajímal. Moje osobnost dávno shořela v pekle.

Vešla jsem dovnitř. Vlastnila jsem vše potřebné k přežití. Jídlo i hygienické pomůcky, na posteli ležela noční košile. Pokoj jen pro mě, i s toaletou.

„Převlékněte se, vezměte si toto na noc, jen vás to uklidní," oznámila mi a na noční stolek mi dala plastovou nádobku s práškem. Kývla jsem k ní na znamení, že nebudu odporovat a pak odešla. Očkem zkontrolovala, že jsem si tabletku vzala.

Třeba měla vůči mně více porozumění jako žena. Stejně jak Dolly. Ta mi občas pomáhala, abych se ze všech situací nezbláznila.

Zapila jsem drobný prášek vodou, kousla si do pár datlí i fíků a šla se převléknout. V koupelně jsem si zkontrolovala, jestli jsem všechny čmárance ze sebe smyla. Pak jsem se na okamžik prohlížela v zrcadle. Sledovala své nahé ženské tělo, které se věnovalo nejstaršímu ženskému řemeslu.

Dlaněmi jsem si kontrolovala hladkou kůži, pomačkané, citlivé bradavky z veletrhu i samu sebe, v odrazu zrcadla. Působila překvapivě klidně. Roztáhla jsem si nohy a prohlížela vagínu.

Jo holka. Ty už vagínu máš s ozvěnou. Viděla jsem jen jedny jediné oči, které mi sebrali nevinnost. Prostě obchod. Pabla, který mě držel nad vodou jen při vzpomínce. A mnoho mužů, co si užili mé tělo, aniž bych jediného z nich poznala...

Přemýšlela jsem si sama pro sebe, jestli by existovala nějaká šance na změnu. Zvrátit osud.

Nohy jsem měla rozechvělé, sotva jsem se na nich udržela. Úplně bez energie. Na veletrhu jsem dostávala jen vodu a tekuté potraviny s chemickou pachutí. Tu jsem pořád cítila na jazyku. Po fyzické stránce, přestože ten gel mě hodně znecitlivěl, po drsném sexuálním, a hlavně dlouhém styku, jsem byla vyčerpaná, a hlavně psychicky zničená. Přes to jsem pořád měla obrovskou sílu přežít.

Proklínala jsem den, kdy mi matka zničila život. Kdybych se narodila jako muž, měla bych život snazší. Jenže já... jak že si děvky nazývali klín? Číču? Kundu? Cítila jsem se odporně. *Pane BOŽE! Co mám dělat?*

Oblékla jsem se do připravené košilky a únavou jsem odpadla na postel.

Docela rychle jsem po tabletce usnula a spala velmi tvrdě. Zdály se mi zvláštní sny.

Slyšela jsem hlasy. Chvíli mi byla zima, pak mě něco píchlo…

Pak už jsem snila o rodné Venezuele, mých sourozencích, Zoarovi i Marcelovi, jak se uzdravili a všichni jsme se setkali na krásném místě zalitým sluncem.

Kéž je to realita.

Konečně jsem se probouzela.

Pípala vedle mě obrazovka. Měla jsem v ruce napíchnutou kanylu a něco do mě kapalo. Pomalu a zmateně jsem se rozkoukávala. *Co se sakra stalo? Jak? Proč? Au!*

„Máte bolesti?“ zeptala se mě starší sestřička.

„Zvracet!“ jen jsem ze sebe vyslovila a hned ke mně přiskočila s bílou miskou.

Píchla do hadičky injekci. Po čase se mi udělalo líp a znovu jsem usnula.

Kapitola šestá

LÓRA

Když jsem se znovu probudila, noc pohltila černočerná tma. Neustále nade mnou blikal monitor. Vnímala jsem strašný tlak na hrudníku i obličeji a v puse cítila podivnou pachuť.

Konečky prstů jsem nahmatala obvazy i hadičky, které byly napojeny ke kapačkám. Vyděsila jsem se a zakřičela hrůzou. *Pane Bože! Proč jsi mě opustil?*

Prožívala jsem něco příšerného. Horší než samotný **BOVES** – zlo v nejvyšším možném výrazu.

Najednou jsem ucítila další bolest, když jsem se chtěla posadit. Z ruky mi visela kanyla a já neměla páru, jaký sajrajt do mě dávali, ani co mi udělali.

Sestřička po výkřiku přiběhla. Rozsvítila světlo a s anglickým dialektem mě chlácholila při kontrole sterilního prostředí. Začala jsem vnímat chemickou vůni. Přes rozostřený zrak, kterému cosi na obličeji bránilo ve výhledu, mi začalo docházet, co se stalo.

„Klid, všechno je v pořádku. Napijte se," vyslovila poklidně a přes slámku mi dala loknout. Pak píchla další injekci. Brzy jsem o sobě zase nevěděla.

Netuším, kolik dní a nocí jsem proležela v tomto stavu. Záda jsem měla proležená a tělo slabé. Díly lékům jsem zřejmě necítila žádné bolesti.

Když jsem se znovu probudila, stál nade mnou muž v bílém plášti, asi lékař.

„Jdu si vás prohlédnout, paní Benz."

V ruce držel desky a levou rukou mi odtáhl přikrývku. Opatrně nadzvedl obvazy z hrudníku.

„Hmm. Mistrovská práce," pochválil se. V rozespalosti jsem se cítila zmateně, a v momentě, kdy jsem se chtěla podívat níž jeho oči spočinuly na mém obličeji.

„Bolí vás něco? Měla byste být ještě pod sedativy. Dnes si už budete moci jít sama odskočit. Vytáhneme vám i dreny.“ *Cože? Jaké dreny? Co se stalo?*

„Co jste se mnou udělali?“

Doktor se zamračil. „Dle dohody, s vaším manželem Pablem, mým velmi dobrým přítelem, jste si přáli pár úprav navíc. Budete nadšeni. Oba.“

Listoval v papírech na deskách.

„CO? Jakých úprav?“ zalapala jsem hořce po dechu.

„Vaginoplastika, augmentace rtů a prsou, hymenoplastika, zoubky…,“ předčítal dlouhý seznam.

„Co, prosím?“

„Ještě jste ze sedativ zblblá,“ zachechtal se a pomalu překládal ta divná slova. „Z vašich menších dvojek jsou teď překrásná, plná, velká prsa. Velikost čtyři mi šla udělat bez výplně. Silikony dáme kdyžtak příště, když budete chtít. Chtěla jste vyplnit rty, ty jsou teď dokonale smyslné…“ *Počkat. Co? Zvětšili mi prsa. Rty?*

„Pablo si přál zúžit vám vagínu, obnovil jsem vám i panenskou blánu, budete mít radost oba. A ty zoubky máte jak z reklamy…,“ pokračoval. „Byla jste dole hodně povolená, asi jste měla divoké mládí? Malinko veselá v rozkroku, ale i to jsme opravili,“ nejapně žertoval. Debil. Moje jen první, týdenní šichta v Kolumbijském Bordelu. *A od kdy jsem, do háje, vdaná? Slyším dobře? Pablo? Jaký Pablo? Ne snad ten…*

Vše se dělo jak ve špatným snu. Zmatená, podrážděná i zlomená.

„Jen jedno jsme museli odložit na později. Měli jsme problém se srážlivosti krve. Nedokončili jsme sterilizaci. Tak jsme do vás, prozatím, umístili tělísko. Manžela jsme informovali,“ se smutnou intonací v hlase pokračoval. „Sterilizaci provedeme taky příště. Třeba si nakonec s Pablem rozmyslíte budoucí plány, a ještě mi poděkujete. Nebo budete chtít i silikony do zadečku? Nebo něco jiného,“ křivě se na mě lékař pousmál a ostatní v místnosti na něj civěli jak na svatý obrázek. Vypadal sice starší, plešatý, ale za brýlemi na očích schovával víc, než prozrazoval. Uměl dokonale prodat svoji práci.

„Budete nosit ještě měsíc kompresní prádlo. Otoky už mizí, nechávali jsme vás odpočívat déle, abyste necítila tak silné bolesti. Po tu

dobu zde máte zajištěný pobyt, v sanatoriu vedle. Sex s Pablem teď pro vás, i pro něj, bude obrovský prožitek."

Je divný poslouchat, že jsem vdaná za Pabla. Jako by mi někdo vymazal z hlavy pár let života. A upřímně jsem se děsila, co a koho uvidím v zrcadle.

„Chci se vidět," instinktivně jsem si prohmatávala tělo, pak prsty přejela na obličej, ale byla jsem hodně slabá, postavit se mi nešlo.

„Nebojte, modřiny už nemáte, vše se hezky hojí. Sex už si zítra s Pablem můžete užít, pokud se na něj cítíte, dole jste zahojená. Na spaní si prádlo nechávejte…," znovu se soustředil na můj sexuální život. Jak jinak. Na vteřinu jsem zapomněla, kdo jsem. *Prostitutka. Majetek bosse Kolumbijského Bordelu.*

„Jak dlouho jsem tady?" Asi jsem v bezvědomí strávila několik let. Nebo pod nějakými drogami?

„Skoro měsíc, Mrs. Benzi," hlesnul.

„Aha. A kdy přijde Pablo, můj manžel?" vyslovit toto nahlas, z vlastních úst, znělo jak od nějakého hipstera.

„Už jste natěšená, to je dobře. Taky se na vás pořád ptá. Bude s vámi vedle v sanatoriu. Odvezeme vás tam zítra." *Cože? V hlavě mám totální bordel.*

„Ale já…," šeptla jsem a snažila se srovnat si myšlenky v hlavě.

„Půjdeme vyzkoušet toalety. Pomůžeme vám vstát," oznámila mi sestřička, a společně se silným zdravotníkem přiklusali na pomoc. Konečně odpojili hadičky a přetočila jsem se tak, že jsem zahlédla velké poprsí.

Měla jsem málem mrtvicový stav, a to mě čekal další šok.

„Jste velmi šikovná. Svaly máte ochablé, musíte teď hodně trénovat. S tím vám pomůžu, jsem rehabilitační sestra. Ať si před manželem neříznete ostudu." *Vtipkovala? Nebo mě připravovala na smrt?*

Když jsem sama vykonala potřebu, pohlédla jsem konečně do zrcadla.

Vlasy jsem měla rozcuchané, ale beze změny. Za to obličej jsem nepoznala, odrážel se mi v zrcadle úplně cizí člověk.

Shodila jsem ze sebe košilku a prohlížela se v malém zrcadle, ze všech stran. *Do háje! Kdo jste, ženo?*

„Výborně, projdeme teď společně sprchou a začneme trénovat," popadla mě sestra a vytrhla mě tak mých myšlenek. Zvláštní bylo, že jsem nesmrděla potem, jen chemií. Asi se o mě sestry musely starat, hodně. Defacto mě připravili na další znásilňovací rallye, jak na akci typickou pro Kolumbijský Bordel, ostatně tak se tomu tady i říkalo. Jen jsem se pohybovala jak zmražené kuře.

„Pracovali jsme s vaším tělem, i masírovaly svaly, aby to probuzení nebylo tak zlé," sdělila mi odpověď, bez otázky, s nasazeným profesionálním úsměvem.

Já si zvykala na své nové tvary. Hodně pohublá, i zadek vypadal jinak. Moje nová prsa působila tvarově sice méně vyvinutě, než se pyšnila Dolly. Necítila jsem v nich cizí těleso, ale stejně vypadala extrémně ke zbytku těla. Břicho se mi propadalo, ale kundička byla v očekávání stále vyholená.

Určitě si na mém těle užívali, i když jsem spala. Jsem v pekle.

Celý den mě mučili s tréninky, aby mě rozchodili bez pomoci. Neměla jsem moc času se prohlížet, ani přemýšlet nad tím, co mělo následovat. Jen jsem se cítila jak ve špatném, hodně divném snu.

V noci jsem nemohla spát a konečně jsem zůstala na pokoji sama. Sundala jsem si z koupelny zrcadlo a detailně se prohlížela. Měla jsem úplně jiný pohled, některé místa více citlivá a jisté části těla jsem necítila snad vůbec. Zprávu, co konkrétně mi udělali, jsem nepochopila. Samé latinské výrazy. Změnili mě definitivně na **LÓRU BENZ.** Plnoletá štětka a majetek nějakého darebáka. Kdyby nepřevládal strach o vlastní rodinu, hledala bych způsob, jak zemřít.

Druhý den mi přišli upravit vlasy, nehty, laserem prý doladili trvalou epilaci. Obličej mi zkrášlovali nejméně hodinu. Nalepily řasy a celkově mě upravily dle trendů nejnovější módy. Poučili mě, co dělat a konečně mě převlékli do ženských šatů. Jestli se tento model dal takto nazvat.

„V rámci tréninku půjdete ke svému manželovi po svých. Budeme vás ještě přidržovat," oznámila mi protivná sestra, která přišla na novou směnu. Naštěstí jsem měla lehké sandálky, v obuvi na vysokých podpatcích bych skutečně celou cestu nezvládla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Kolumbijský Bordel*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.